

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ Department of Primary Industries and Mines

ผลการดำเนินงานประจำปี

2552

ผลการดำเนินงานประจำปี 2552

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

สารบัญ

4	สารอริบตี
6	ทำเนียบผู้บริหารและข้าราชการดีเด่น
11	ภาพกิจกรรมสัมพันธ์
17	ข้อมูลองค์กร
18	• ประวัติความเป็นมา
19	• วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์
20	• โครงสร้างและอัตรากำลัง
20	• พระราชบัญญัติ
22	• สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบ ของ กพร.
24	ผลการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552
26	• ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552
31	• ผลการดำเนินงานที่สำคัญ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552
32	- ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่
45	- ด้านอุตสาหกรรมพื้นฐาน
50	- ด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม
53	• การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ
55	• ผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ
59	งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงิน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552
66	คณะผู้จัดทำหนังสือผลการดำเนินงาน ประจำปี 2552

Message from the Director-General

สารจาก...อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

ปัจจุบัน สถานการณ์ของโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแข่งขันและการขยายตัวทางด้านธุรกิจอุตสาหกรรม ดังนั้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม ให้เป็นไปอย่างมีคุณภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม จึงมีบทบาทและภารกิจที่สำคัญในการสนับสนุนเสริมสร้างความเข้มแข็ง และพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศ รวมทั้งการกำกับดูแลการประกอบการให้เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ ภายใต้ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

นายสมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

การดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ภายใต้แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2551-2556 มีผลการดำเนินงานที่สำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านเหมืองแร่ ได้ดำเนินการบริหารจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ประกอบการให้ได้มาตรฐานรวมทั้งส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และการขยายการลงทุนด้านเหมืองแร่ในต่างประเทศ ด้านอุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้ดำเนินการส่งเสริมการนำเทคโนโลยีสะอาดไปใช้ในสถานประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐาน วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ พัฒนาโรงงานต้นแบบผลิตปุ๋ยเคมี และจัดทำคู่มือกำหนดระดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก และด้านโลจิสติกส์ ได้ดำเนินการผลักดันและส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมสามารถพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ของตนเอง เช่นการพัฒนาประสิทธิภาพเชื่อมโยงกลุ่มอุตสาหกรรมระหว่างผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ และได้ฝึกอบรมผู้ว่าจ้างภายใต้โครงการเพิ่มศักยภาพผู้ว่าจ้างเพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและสังคมในชุมชน (โครงการต้นกล้าอาชีพ) เป็นต้น

สำหรับแผนการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 มีภารกิจสำคัญที่ต้องดำเนินการให้บรรลุผลสำเร็จ ได้แก่ การผลักดันนโยบายเหมืองแร่สีเขียว การส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคม และกำหนดมาตรการในการส่งเสริมอุตสาหกรรมพื้นฐาน เช่นอุตสาหกรรม Recycle โลหะและวัสดุเหลือใช้เพื่อลดปริมาณการใช้ทรัพยากร โรงเหล็กขั้นต้น รวมทั้งยกระดับประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมโดยการลดปริมาณการถือครองสินค้าคงคลัง (Inventory Holding Cost) และนอกจากนี้ยังมีภารกิจใหม่ที่ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรม คือ การจัดตั้งสถาบันเฉพาะทางการก่อสร้าง เพื่อเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมก่อสร้างของไทย ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2552

ผมจึงมีความตั้งใจที่จะพัฒนาการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน และอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในทุกๆ ด้าน ซึ่งความสำเร็จของการดำเนินงานดังกล่าว จะประสบผลสำเร็จไม่ได้เลย หากไม่ได้รับความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจจากข้าราชการ ลูกจ้าง พนักงานราชการ และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านด้วยดีมาโดยตลอด ในโอกาสนี้ผมขอให้ทุกท่านประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง และหวังว่าจะได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องต่อไป

(นายสมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์)

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

Organization Chart

▲ คณะผู้บริหาร

1

อธิบดี

นายสมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์

2

รองอธิบดี

นายเสน่ห์ นิยมไทย

3

รองอธิบดี

นายปณิธาน จินดาภู

4

นายไชยา เจริญวงศ์

วิศวกรเหมืองแร่ เชี่ยวชาญ

5

นางสาวนภาพร อรุณเกียรติทอง

วิศวกรโลหการ ชำนาญการพิเศษ

1

2

3

4

5

▲ ผู้อำนวยการสำนัก ศูนย์ กลุ่ม

6

นายธวัช ผลความดี

ผู้อำนวยการสำนักบริหารสิ่งแวดล้อม

7

นายชาติ หงส์เทียมจันทร์

ผู้อำนวยการสำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน

8

นายกอบชัย สังสิทธิสวัสดิ์

ผู้อำนวยการสำนักเหมืองแร่และสัมปทาน

9

นางสาวสิริรัตน์ สิริคันทานนท์

ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย

10

นางอนงค์ ไพจิตรประภาภรณ์

ผู้อำนวยการสำนักโลจิสติกส์

11

นางสมจินต์ ศงสะเสน

ผู้อำนวยการสำนักบริหารยุทธศาสตร์

12

นายสมบุรณ์ ยินดียั่งยืน

ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่

6

7

8

9

10

11

12

▲ ผู้อำนวยการสำนัก ศูนย์ กลุ่ม

13

นางชยมัย ชาลี

ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง

14

นายมานุส มณีบุษย์

ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่

15

นางธัญพร ลาภานันต์

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร

16

นายสุระ เพชรพิรุณ

ผู้อำนวยการสำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บได้ราย

17

นายสัจจาวัธ นาคนิยม

ผู้อำนวยการสำนักการอนุญาต

18

นางสาวลัดดาวัลย์ คงเอี่ยมตระกูล

ผู้อำนวยการกลุ่มตรวจสอบภายใน

19

นายณรงค์ ยืนยงหัตถภรณ์

ผู้อำนวยการศูนย์บริหารงานการมีส่วนร่วม
และร้องเรียน ร้องทุกข์

13

14

15

16

17

18

19

ผู้อำนวยการสำนัก ศูนย์ กลุ่ม

20

นายธรรมศักดิ์ พงษ์ประเสริฐ

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 1 สงขลา

21

นายจารุกิตติ เกษแก้ว

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 2 อุตรธานี

22

นายไพรัตน์ เตชะวิวัฒนาการ

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 3 เชียงใหม่

23

ว่าง

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 4 ภูเก็ต

24

นายชัยทัต สมิตินนท์

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 5 พิษณุโลก

25

ว่าง

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 6 นครราชสีมา

26

นายสมศักดิ์ หวลกลสิน

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 7 ราชบุรี

20

21

22

23

24

25

26

▶ ข้าราชการ ดีเด่น

ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ประจำปี พ.ศ. 2552

นายอนุ กัลลประวิทย์
นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ชำนาญการพิเศษ
สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม

อุดมคติ

มุ่งมั่นทำงานให้เกิดผลสำเร็จ
และเกิดประโยชน์ต่อส่วนร่วม

นายปณิธาน เจริญเกตุ
วิศวกรเหมืองแร่ ชำนาญการ
สำนักบริหารยุทธศาสตร์

อุดมคติ

ซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น
มุ่งผลสัมฤทธิ์ในการทำงาน
ดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการยกระดับสังคมให้ดีขึ้น

กิจกรรมสัมพันธ์

ข้อมูลองค์กร

- ประวัติความเป็นมา
- วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์
- โครงสร้างและอัตราจ้าง
- พระราชบัญญัติ
- สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบ ของ กพร.

ประวัติ

ความเป็นมา

ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศไทยมีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ มาแต่ครั้งอดีตกาล และคงความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมาทุกยุคสมัย การบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ไทยมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง ในสมัยกรุงสุโขทัยมีการขุดแร่อย่างเสรี แต่เนื่องจากความต้องการใช้ที่มากขึ้น ประกอบกับมูลค่าทางเศรษฐกิจของแร่ที่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ทำให้ต้องมีการจัดการควบคุมการทำเหมืองแร่ให้รัดกุมมากขึ้น ในสมัยกรุงศรีอยุธยา กรมนาเป็นผู้ดูแลการทำเหมืองแร่และมีการเก็บภาษีอากรแร่เป็นครั้งแรก ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นผู้ปกครองมณฑลหรือจังหวัด มีอำนาจอนุญาตการขุดแร่ แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องของการกำหนดเขตเหมืองแร่ การขออนุญาตทำเหมือง และการเก็บภาษีซึ่งยังขาดประสิทธิภาพและไม่มีความมาตรฐานที่แน่นอน พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 จึงทรงมีพระบรมราชโองการตั้ง “กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา” ขึ้น สังกัดกระทรวงเกษตราธิการ ในวันที่ 1 มกราคม 2434 ทำหน้าที่ดูแลการทำเหมืองแร่ การออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการตรวจหาแร่และทำเหมืองแร่ตลอดทั่วราชอาณาจักร

กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา หรือ “กรมแร่” ได้มีการเปลี่ยนแปลงชื่อและกระทรวงต้นสังกัดไปแต่ละยุคแต่ละสมัย รวมถึง 9 ครั้ง ในจำนวน 5 กระทรวงด้วยกัน คือ กระทรวงเกษตราธิการ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ กระทรวงเศรษฐกิจ และกระทรวงเศรษฐกิจ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2485 เมื่อมีการจัดตั้งกระทรวงอุตสาหกรรมขึ้น กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยาได้ย้ายมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ภายใต้ชื่อ “กรมโลหกิจ” ในปี พ.ศ. 2506 ได้ย้ายไปสังกัด กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ซึ่งตั้งขึ้นใหม่ภายใต้ชื่อ “กรมทรัพยากรธรณี” และในที่สุดได้ย้ายมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2516 เมื่อมีการยุบกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ

ต่อมา ภายหลังการปฏิรูประบบราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 มีการแยกภารกิจหลักของกรมทรัพยากรธรณี ได้แก่ ด้านธรณีวิทยา ด้านแร่ ด้านพลังงาน และด้านน้ำบาดาล ไปสังกัดอยู่ในกระทรวงต่างๆ ตามที่มีการแบ่งโครงสร้างส่วนราชการใหม่ โดยงานด้านแร่และโลหกรรม ได้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ คือ “กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่” สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีหน้าที่ความรับผิดชอบหลักในการอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมแร่และโลหกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยโรงงาน และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งการจัดเก็บรายได้ของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้อง และการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรมและอุตสาหกรรมพื้นฐาน นอกจากนี้ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 กระทรวงอุตสาหกรรม ได้มอบหมายให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ รับผิดชอบภารกิจด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ด้วย รวมตลอดถึงการสนับสนุนและให้บริการทางวิชาการแก่หน่วยงานราชการ เอกชน รัฐวิสาหกิจ และประชาชนทั่วไป

วิสัยทัศน์ (VISION)

เป็นองค์กรหลักของประเทศ ในการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพ คุณภาพ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และเป็นที่พึ่งของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมและประชาชน

พันธกิจ (MISSION)

1. ชี้นำนโยบายและยุทธศาสตร์การใช้ประโยชน์ทรัพยากรแร่ของประเทศ การสร้างความมั่นคงด้านแร่ และการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เพื่อให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนและมีคุณภาพทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม
2. กำกับดูแลการประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ชุมชน และสังคม
3. สนับสนุน และเสริมสร้างขีดความสามารถของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้มีความก้าวหน้า มีมาตรฐานคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ สามารถแข่งขันได้ในยุคโลกาภิวัตน์ และเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ
4. สร้างโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบกิจการเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
5. ส่งเสริมและดำเนินงานวิจัยและพัฒนา เพื่อสร้างองค์ความรู้ในการเพิ่มมูลค่าและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรแร่อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

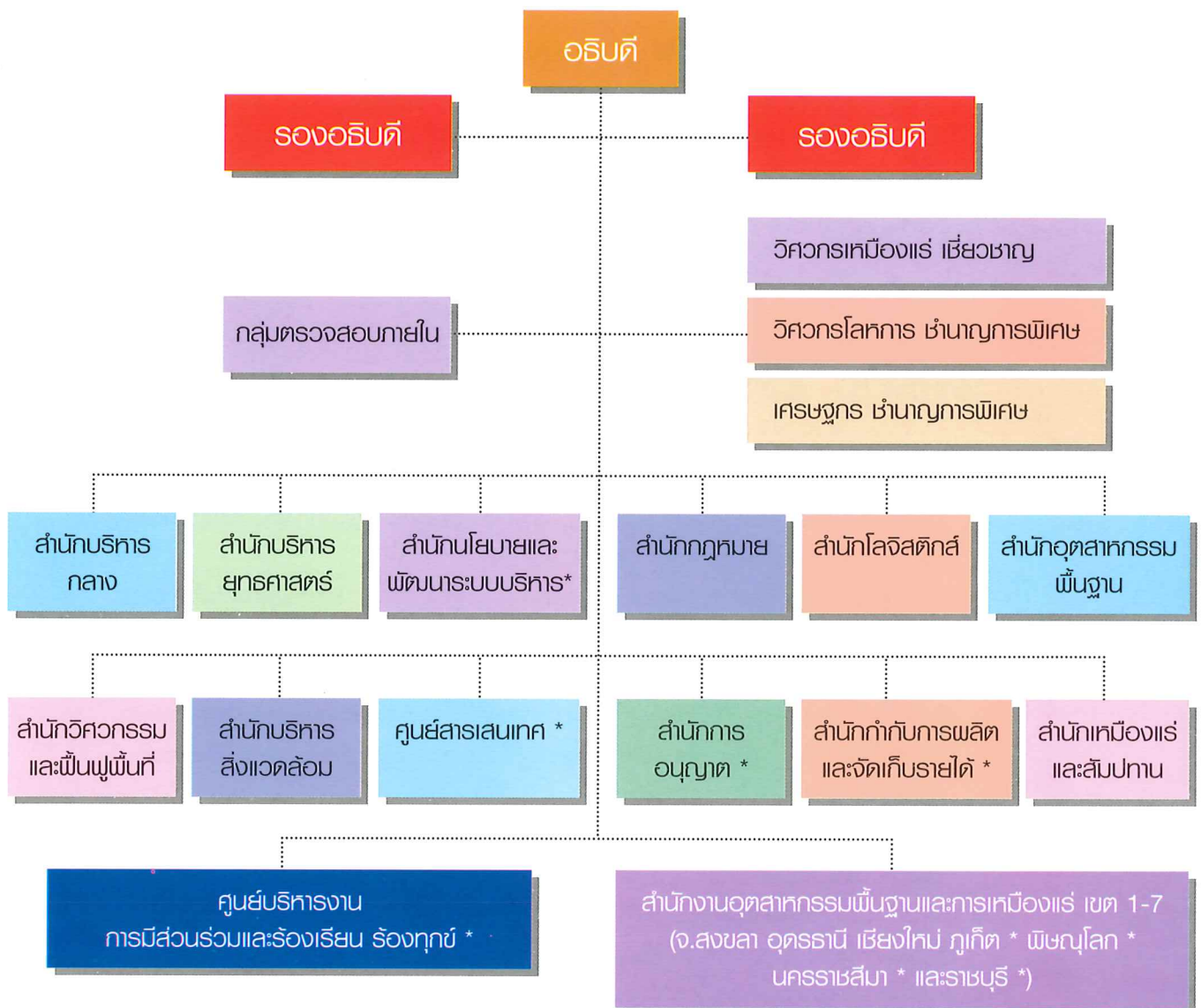

ยุทธศาสตร์ (STRATEGY)

1. การบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ
2. การเสริมสร้างความเข้มแข็งและความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม
3. การกำกับดูแลการประกอบการให้เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
4. การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

โครงสร้างของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

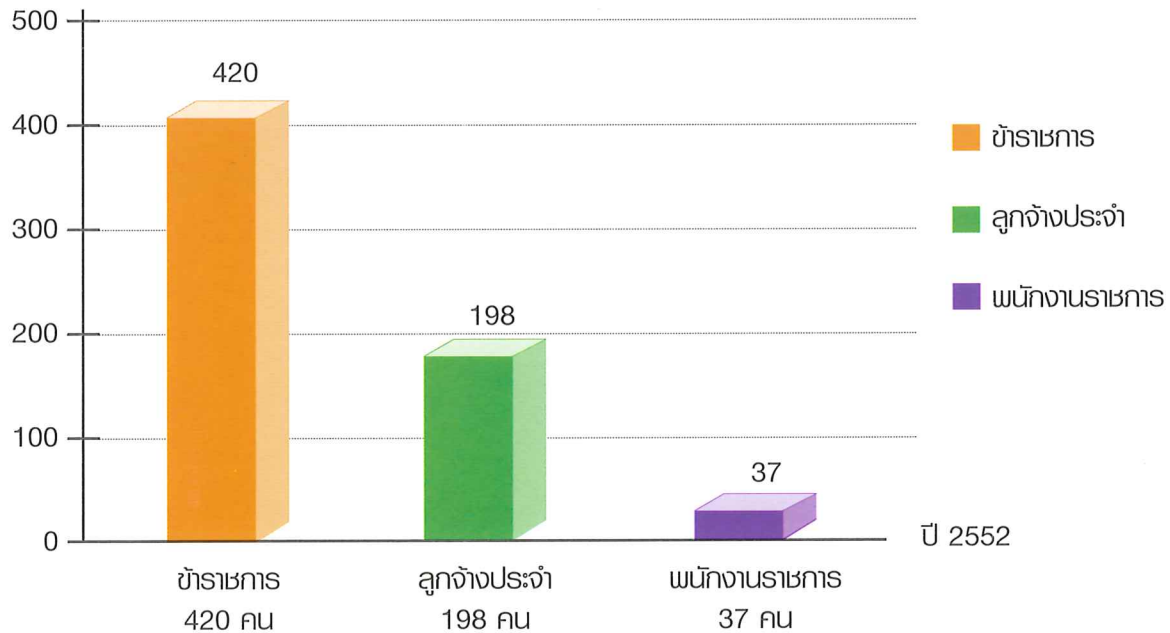
หมายเหตุ * เป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นเป็นการภายใน

พระราชบัญญัติ

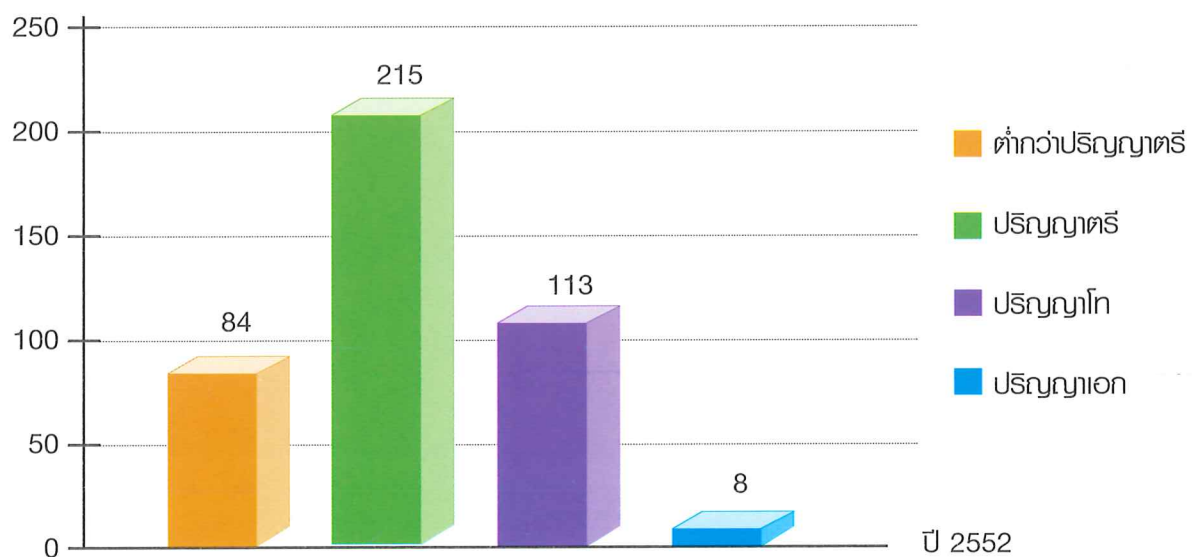
ที่เกี่ยวข้อง 4 ฉบับ

- พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510
- พระราชบัญญัติพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ พ.ศ. 2509
- พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พ.ศ. 2514
- พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 (เฉพาะโรงงานประกอบกิจการ
ไม้ บด หรือย่อยหิน และโรงงานประกอบกิจการทำเกลือสินเธาว์
และการสูบน้ำหรือน้ำเกลือขึ้นมาจากใต้ดิน)

อัตรากำลังข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานราชการ

จำนวนข้าราชการ จำแนกตามวุฒิการศึกษา

สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบ

ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

ประทานบัตรเหมืองแร่ : มกราคม 2553

	จำนวนประทานบัตร (แปลง)				
ที่	ภาค	จำนวนตามสถานะ:			ประทานบัตร รวม
		เปิดการ	หยุดการ	ต่ออายุ	
1	ภาคกลาง	330	111	12	453
2	ภาคเหนือ	271	158	29	458
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	94	76	13	183
4	ภาคใต้	141	61	25	227
5	ภาคตะวันออก	52	30	12	94
รวม		888	436	91	1,415

โรงโม่ บด และย่อยหิน : มกราคม 2553

	จำนวนโรงโม่ (แปลง)				
ที่	ภาค	จำนวนตามสถานะ:			จำนวนโรงโม่ รวม
		เปิดการ	หยุดการ	ยังไม่ประกอบการ	
1	ภาคกลาง	151	4	24	179
2	ภาคเหนือ	69	9	12	90
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	64	2	18	84
4	ภาคใต้	68	3	7	78
5	ภาคตะวันออก	45	2	4	51
รวม		397	20	65	482

โรงงานประกอบกิจการทำเกลือสินเธาว์ : มกราคม 2553

	จำนวนโรงงานประกอบกิจการทำเกลือสินเธาว์ (ราย)				
ที่	จังหวัด	จำนวนตามสถานะ:			จำนวนรวม
		เปิดการ	ขอต่ออายุ	ไม่แจ้งประกอบการ	
1	นครราชสีมา	9	15	-	24
2	มหาสารคาม	15	-	-	15
3	สกลนคร	49	4	-	53
4	หนองคาย	2	-	1	3
5	อุดรธานี	177	17	1	195
รวม		252	36	2	290

โรงแต่งแร่ : มกราคม 2553

จำนวนโรงแต่งแร่ (ราย)		
ที่	ภาค	รวม
1	ภาคกลาง	112
2	ภาคเหนือ	70
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	8
4	ภาคใต้	28
5	ภาคตะวันออก	22
รวม		240

โรงงานประกอบโลหกรรม : มกราคม 2553

จำนวนโรงประกอบโลหกรรม (ราย)		
ที่	ภาค	รวม
1	ภาคกลาง	20
2	ภาคเหนือ	2
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	1
4	ภาคใต้	1
5	ภาคตะวันออก	10
รวม		34

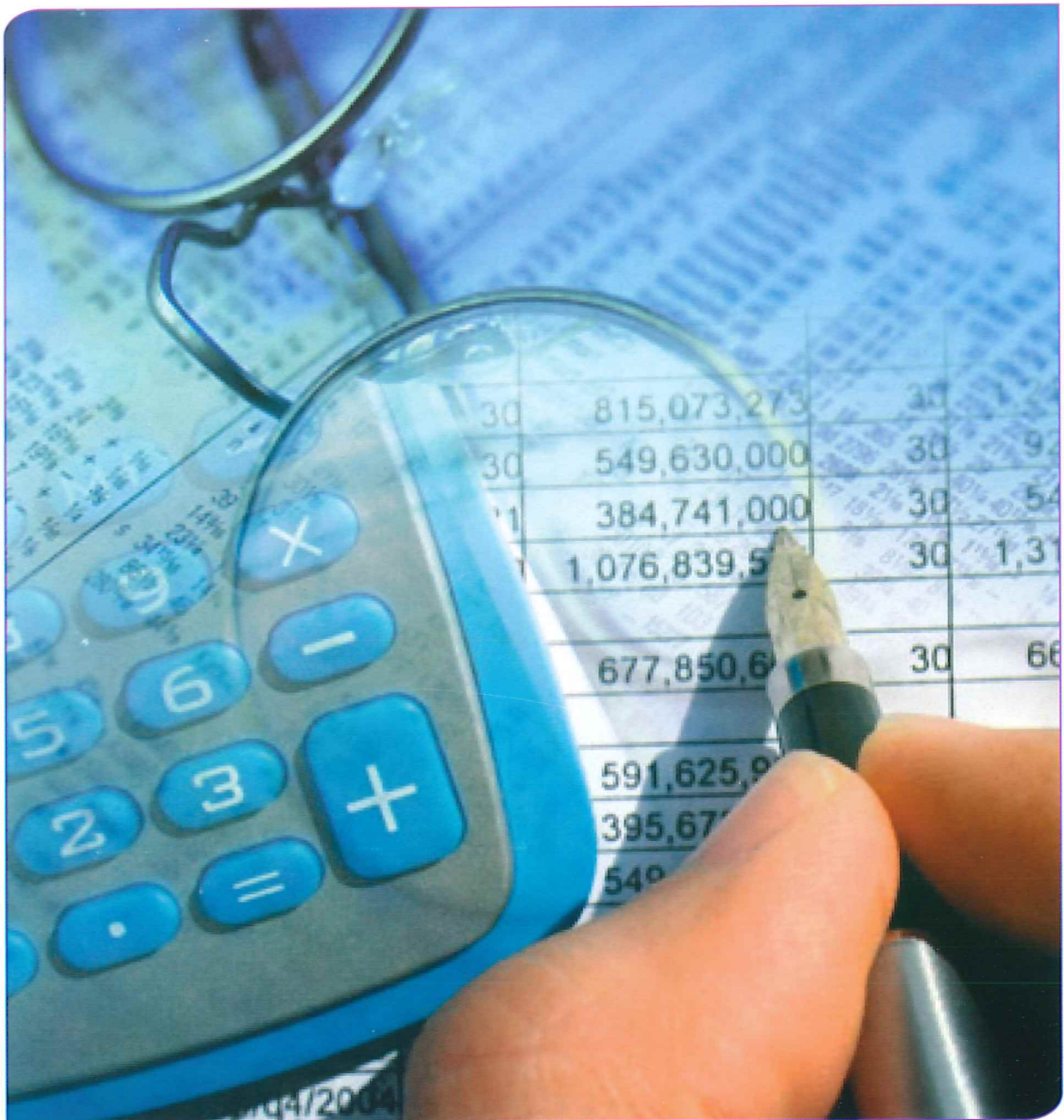
ผลการปฏิบัติราชการ

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วยวัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
			1	2	3	4	5	ผลการดำเนินงาน	ค่าคะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วงน้ำหนัก
มิติที่ 1 มิติด้านประสิทธิภาพ		48.56							4.5778	
1.1 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุตามเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง		16.56							4.0970	
1.1.1 คำนีผลผลิตภาพแรงงานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย									4.5922	
1) อาหาร	ร้อยละ	0.24	69.00	73.00	77.00	81.00	85.00	89.13	5.0000	0.0122
2) สิ่งทอ	ร้อยละ	0.24	162.00	165.00	168.00	171.00	174.00	184.70	5.0000	0.0122
3) เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	ร้อยละ		176.00	179.00	182.00	185.00	188.00	ยกเลิกตามเงื่อนไข ในคำรับรอง		0.0092
4) คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ	ร้อยละ	0.24	95.00	98.00	101.00	104.00	107.00	103.33	3.7767	
5) ยานยนต์	ร้อยละ		130.00	135.00	140.00	145.00	150.00	ยกเลิกตามเงื่อนไข ในคำรับรอง		
1.1.2 คำนีผลผลิตอุตสาหกรรมเป้าหมาย									5.0000	0.0122
1) อาหาร	ร้อยละ	0.24	118.00	122.00	126.00	130.00	134.00	145.66	5.0000	
2) สิ่งทอ	ร้อยละ		145.00	148.00	151.00	154.00	157.00	ยกเลิกตามเงื่อนไข ในคำรับรอง		
3) เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	ร้อยละ		221.00	224.00	227.00	230.00	233.00	ยกเลิกตามเงื่อนไข ในคำรับรอง		
4) คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ	ร้อยละ		719.00	722.00	725.00	728.00	731.00	ยกเลิกตามเงื่อนไข ในคำรับรอง		
5) ยานยนต์	ร้อยละ		248.00	253.00	258.00	263.00	268.00	ยกเลิกตามเงื่อนไข ในคำรับรอง		
1.1.3 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นมูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมเป้าหมาย									2.8705	
1) เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ	ร้อยละ	0.30	-17.88	-16.44	-15.00	-13.56	-12.13	-12.87	4.4819	0.0136
2) รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ	ร้อยละ	0.30	-17.88	-16.44	-15.00	-13.56	-12.13	-28.64	1.0000	0.0030
3) เม็ดพลาสติก	ร้อยละ	0.30	-17.88	-16.44	-15.00	-13.56	-12.13	-19.25	1.0000	0.0030
4) อาหาร (สินค้าอุตสาหกรรมการเกษตร)	ร้อยละ	0.30	-17.88	-16.44	-15.00	-13.56	-12.13	-3.30	5.0000	0.0152
1.1.4 ระดับความสำเร็จของการติดตามและรายงานผลของนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์ที่ได้รับความเห็นชอบ นำไปสู่การปฏิบัติ	ระดับ	3.60	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1826

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วยวัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
			1	2	3	4	5	ผลการดำเนินงาน	ค่าคะแนนที่ได้	คะแนนถ่วงน้ำหนัก
1.1.5 สัดส่วนของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของ SMEs ภาคอุตสาหกรรมต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมภาคอุตสาหกรรม	ร้อยละ	1.20	33.00	33.25	33.50	33.75	34.00	33.65	3.6104	0.0440
1.1.6 ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการส่งออกของ SMEs ไทย	ร้อยละ	1.20	0.50	1.50	2.50	3.50	4.50	1.80	2.3025	0.0280
1.1.7 จำนวนผู้ประกอบการใหม่ SMEs ที่ขึ้นทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรม	ราย	1.20	900	950	1,000	1,050	1,100	1,125.00	5.0000	0.0609
1.1.8 จำนวนสถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์การประเมินการมีธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อม	แห่ง	3.60	125	135	145	155	165	172.00	5.0000	0.1826
1.1.9 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาขีดสมรรถนะบุคลากรในกระทรวงอุตสาหกรรม	ระดับ	3.60	1	2	3	4	5	3.00	3.0000	0.1096
1.2 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการดำเนินการตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวงที่มีเป้าหมายร่วมกันระหว่างกระทรวง								ยกเลิกตามมติ อ.ก.พ.ร.		
1.3 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาศูนย์บริการร่วมหรือเคาน์เตอร์บริการประชาชน	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1015
2 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุตามเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกลุ่มภารกิจ		10							5.0000	
2.1 ร้อยละของสถานประกอบการเป้าหมายที่ปฏิบัติตามต้องตามกฎหมาย	ร้อยละ	2	น้อยกว่า 94.0	94.0 แต่ไม่ถึง 95.0	95.0 แต่ไม่ถึง 96.0	96.0 แต่ไม่ถึง 97.0	97 ขึ้นไป	97.68	5.0000	0.1015
2.2 ร้อยละของจำนวนเรื่องร้องเรียนสถานประกอบการที่ได้รับการสั่งการและมีการแก้ไข	ร้อยละ	3	88.00	90.00	92.00	94.00	96.00	100.00	5.0000	0.1522
2.3 ร้อยละของสถานประกอบการเป้าหมายที่เพิ่มประสิทธิภาพด้านพลังงาน	ร้อยละ	3	40.00	45.00	50.00	52.00	54.00	55.49	5.0000	0.1522
2.4 จำนวนสถานประกอบการที่นำหลักการเทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) มาประยุกต์ใช้	แห่ง	2	12	13	14	15	16	16.00	5.0000	0.1015

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
			1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่าคะแนน ที่ได้	คะแนน ถ่วงน้ำหนัก
3 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการ/ภารกิจหลัก/เอกสารงบประมาณรายจ่ายฯ ของส่วนราชการระดับกรมหรือเทียบเท่า		20							4.7225	
3.1 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักตามเป้าหมายผลผลิตของส่วนราชการ									4.4700	
3.1.1 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการส่งเสริมการจัดหาวัตถุดิบ	ราย	1	164	174	184	194	204	330.00	5.0000	0.0507
3.1.2 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการส่งเสริมและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี	ราย	1	1452	1472	1492	1512	1532	2,667.00	5.0000	0.0507
3.1.3 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการอนุญาตกำกับดูแล และยกระดับมาตรฐาน	ราย	1	5966	6016	6066	6116	6166	6,060.00	2.8800	0.0292
3.1.4 วิเคราะห์ ตรวจสอบ ประเมินผล และยกระดับการจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน	ราย	1	2338	2363	2388	2413	2438	3,772.00	5.0000	0.0507
3.2 ร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการจัดการทรัพยากรแร่และวัตถุดิบจากอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้เพียงพอต่อความต้องการใช้									4.8175	
1.อุตสาหกรรมหินก่อสร้าง	ร้อยละ	1	84	85	86	87	88	87.98	4.9800	0.0505
2.อุตสาหกรรมเซรามิก	ร้อยละ	1	74	75	76	77	78	79.51	5.0000	0.0507
3.อุตสาหกรรมพลังงาน (ถ่านหิน)	ร้อยละ	1	94	95	96	97	98	97.95	4.9500	0.0502
4.อุตสาหกรรมโลหการ (โรงถลุงแร่)	ร้อยละ	1	80	81	82	83	84	83.34	4.3400	0.0440
3.3 ระดับความสำเร็จในการกำหนดระดับชั้นคุณภาพเขตหลักเพื่อขับเคลื่อนให้เกิดการจัดทำมาตรฐานวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเหล็ก	ระดับ	2	1	2	3	4	5	4.00	4.0000	0.0812
3.4 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาโรงงานต้นแบบผลิตปื้ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริม	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1015
3.5 ร้อยละของสถานประกอบการเป้าหมายที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานการจัดการโลจิสติกส์ที่ กพร. กำหนด	ร้อยละ	3	10	12.5	15	17.5	20	23.68	5.0000	0.1522
3.6 ร้อยละของสถานประกอบการที่มีมาตรฐาน	ร้อยละ	5	88.00	88.50	89.00	89.50	90.00	89.93	4.8600	0.2466

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วยวัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
			1	2	3	4	5	ผลการดำเนินงาน	ค่าคะแนนที่ได้	คะแนนช่วงน้ำหนัก
มิติที่ 2 มิติด้านคุณภาพการให้บริการ		15							4.8393	
4.1 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริต	ระดับ	5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.2537
4.2 ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ	ร้อยละ	5	65	70	75	80	85	82.59	4.5180	0.2292
4.3 ระดับความสำเร็จในการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและร่วมติดตามตรวจสอบผลการปฏิบัติราชการ	ระดับ		1	2	3	4	5	ส่วนราชการไม่ได้เลือกตัวชี้วัด		0.0000
4.4 ระดับความสำเร็จในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ	ระดับ	5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.2537
มิติที่ 3 มิติด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ		15							3.2558	
5.1 ร้อยละของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายลงทุน	ร้อยละ	4	68.00	71.00	74.00	77.00	80.00	52.83	1.0000	0.0406
5.2 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงานของส่วนราชการ	ระดับ	3	1	2	3	4	5	3.00	3.0000	0.0913
5.3 ระดับความสำเร็จของการบรรลุเป้าหมายตามแผนส่งเสริมธรรมาภิบาล	ระดับ		1	2	3	4	5	ยกเลิกตามมติ อ.ก.พ.ร.		0.1130
5.4 ระดับความสำเร็จในการดำเนินการตามแผนส่งเสริมธรรมาภิบาล	ระดับ		1	2	3	4	5	ส่วนราชการไม่ได้เลือกตัวชี้วัด		
5.5 ระดับความสำเร็จของการจัดทำต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต	ระดับ		1	2	3	4	5	ส่วนราชการไม่ได้เลือกตัวชี้วัด		
5.6 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการรักษามาตรฐานระยะเวลาการให้บริการ	ระดับ	3	1	2	3	4	5	3.71	3.7125	
5.7 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการประเมินความคุ้มค่า	ระดับ		1	2	3	4	5	ส่วนราชการไม่ได้เลือกตัวชี้วัด		0.1015
5.8 ระดับความสำเร็จของการตรวจสอบภายใน	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	
5.9 ระดับความสำเร็จของส่วนราชการในการพัฒนาระบบควบคุมภายในให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน	ระดับ	3	1	2	3	4	5	4.90	4.9000	
5.10 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามแผนพัฒนานากฎหมายของส่วนราชการ	ระดับ		1	2	3	4	5	ส่วนราชการไม่ได้เลือกตัวชี้วัด		

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วยวัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
			1	2	3	4	5	ผลการดำเนินงาน	ค่าคะแนนที่ได้	คะแนนถ่วงน้ำหนัก
มิติที่ 4 มิติด้านการพัฒนาองค์กร		20							4.7133	
6 ระดับความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ		20							4.7133	
6.1 ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามแผนพัฒนาองค์กร		12							4.7000	
6.1.1 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการผ่านเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐาน	ระดับ	8	1	2	3	4	5		4.7500	0.3856
6.1.2 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายความสำเร็จของผลลัพธ์ในการดำเนินการตามแผนพัฒนาองค์กร	ระดับ	4	1	2	3	4	5		4.6000	0.1867
6.2 ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายความสำเร็จของผลลัพธ์การดำเนินการของส่วนราชการตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐาน (หมวด 7)	ระดับ	4	1	2	3	4	5		4.4663	0.1813
6.3 ระดับความสำเร็จเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการจัดทำแผนพัฒนาองค์กร ปีงบประมาณ พ.ศ. 2552	ระดับ		1	2	3	4	5		5.0000	
6.3.1 ความครบถ้วนของการจัดทำรายงานลักษณะสำคัญขององค์กร (15 คำถาม)	คำถาม	1	3	6	9	12	15		5.0000	0.0507
6.3.2 ความครบถ้วนของการจัดทำรายงานการประเมินองค์กรด้วยตนเอง หมวด 1-7 ตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐาน	หมวด	1	3	4	5	6	7		5.0000	0.0507
6.3.3 ความครบถ้วนของแผนพัฒนาองค์กร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 (2 แผน)	แผน	2	0	-	1	-	2		5.0000	0.1015
น้ำหนักรวม		98.56						ค่าคะแนนที่ได้		4.4439

ผลคะแนน ณ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

หมายเหตุ : * หมายถึง ตัวชี้วัดที่ยังรอผลการประเมิน โดยใช้ข้อมูลจากหน่วยงานส่วนกลาง หรือข้อมูลในส่วนราชการจัดเก็บเอง

** หมายถึง ตัวชี้วัดที่ผลคะแนนยังไม่สมบูรณ์ โดยขอให้ส่วนราชการจัดส่งข้อมูลมาเพิ่มเติม หรืออยู่ระหว่างการอุทธรณ์

ผลการดำเนินงานที่สำคัญ

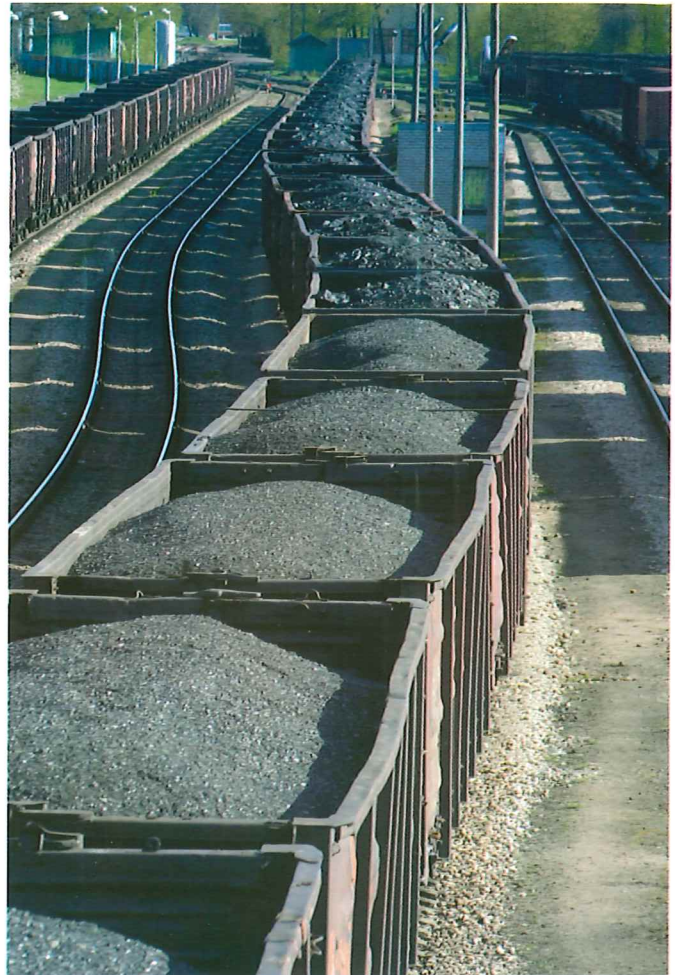
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

สืบเนื่องจากการที่ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ และส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมโดยรวม ในส่วนของอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่จัดหาวัตถุดิบให้กับภาคอุตสาหกรรมก็ได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ก็ได้พยายามดำเนินงานตามภารกิจในการจัดหาวัตถุดิบ ส่งเสริมพัฒนา และดูแลสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีผลการดำเนินงานที่สำคัญๆ ดังนี้

ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่

อุตสาหกรรมเหมืองแร่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่นำเอาทรัพยากรแร่จากธรรมชาติ ขึ้นมาใช้ประโยชน์ต่างๆ เริ่มต้นกระบวนการตั้งแต่ การสำรวจแร่ การทำเหมืองแร่ โดยวิธีต่างๆ เช่น เหมืองบนดิน และเหมืองในทะเล การแต่งแร่เพื่อให้มีคุณภาพสูงขึ้นและการถลุงจนกลายเป็นโลหะ ทั้งนี้การดำเนินการทั้งหมดจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมให้มีความปลอดภัยและมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในระดับต่ำสุด โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การอนุญาต กำกับดูแล และผลการประกอบกิจการเหมืองแร่

1.1 การอนุญาตประทานบัตรเหมืองแร่

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินการอนุญาตประทานบัตรเหมืองแร่ให้แก่ผู้ประกอบการทั้งสิ้นจำนวน 35 แปลง ประกอบด้วย

1) ถ่านหิน 17 แปลง โดยเป็นการอนุญาตให้แก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) จำนวน 16 แปลง ที่ตำบลแม่เกาะ จังหวัดลำปาง เนื้อที่ประมาณ 3,664 ไร่ มีปริมาณแร่สำรองถ่านหินประมาณ 178 ล้านเมตริกตัน มูลค่าประมาณ 89,000 ล้านบาท สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าสำหรับใช้ในประเทศได้ประมาณ 200,000 ล้านกิโลวัตต์ต่อชั่วโมง ซึ่งการอนุญาตประทานบัตรดังกล่าวจะทำให้การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยสามารถดำเนินโครงการผลิตกระแสไฟฟ้าจากถ่านหินให้แก่ประเทศได้อย่างต่อเนื่องและมีต้นทุนต่ำ เป็นการช่วยเฉลี่ยต้นทุนค่าเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้าโดยรวมของประเทศ เนื่องจากถ่านหินแม่เกาะเป็นเชื้อเพลิงต้นทุนต่ำ ราคาประมาณ 55 สตางค์ต่อหน่วย

- 2) หินอ่อน 2 แปลง ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา และสระบุรี
- 3) ดินขาว 3 แปลง ในพื้นที่จังหวัดกาญจนบุรี และลำปาง
- 4) หินชนิดต่างๆ เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้างก่อสร้าง 10 แปลง ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี สุพรรณบุรี สงขลา สระบุรี นครสวรรค์ สตูล สุราษฎร์ธานี และบุรีรัมย์
- 5) เฟลด์สปาร์ 1 แปลง ในพื้นที่จังหวัดตาก
- 6) เหล็ก 1 แปลง ในพื้นที่จังหวัดเลย
- 7) โดโลไมต์ 1 แปลง ในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.2 การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์พลังงานอย่างยั่งยืน ได้ทำการฝึกอบรมเทคนิคการอนุรักษ์พลังงานให้แก่ทีมงานของโรงงานสาธิตจำนวน 5 แห่งเพื่อให้ทีมงานของโรงงานมีความเข้าใจและสามารถดำเนินการได้เอง โดยที่ปรึกษาจะทำหน้าที่ให้คำปรึกษาตลอดโครงการ

ในการอบรม โรงงานสาธิตทั้ง 5 แห่งได้ส่งผู้เข้าร่วมรวม 17 คน เป็นเวลา 1 วัน ที่ปรึกษาได้จัดอบรมและบรรยายเทคนิคการอนุรักษ์พลังงานให้แก่ทีมงานอนุรักษ์พลังงานของโรงงานสาธิต (ทีม VE) โรงงานละ 5 คน เป็นเวลา 1 วัน หลังจากนั้น ที่ปรึกษาได้จัดทีมผู้เชี่ยวชาญไปสำรวจการใช้พลังงานในโรงงานสาธิตร่วมกับทีมงานอนุรักษ์พลังงานที่ผ่านการฝึกอบรมแล้ว โดยข้อมูลที่สำคัญได้แก่ ปริมาณและสัดส่วนการใช้พลังงาน แยกตามประเภทพลังงาน และ/หรือ เชื้อเพลิงตรวจสอบสมรรถนะ ประสิทธิภาพ อายุการใช้งาน และการบำรุงรักษาเครื่องจักรที่ใช้พลังงานสูง สำรวจการเดินเครื่องแบบตัวเปล่า และ ความสูญเสียเปล่าต่างๆ ของกระบวนการผลิต

ผลการสำรวจข้อมูลในโรงงานสาธิตทั้ง 5 แห่งพบว่า โรงโม่ทั้งหมดใช้ไฟฟ้าเป็นพลังงานหลัก มีการใช้ก๊าซธรรมชาติ และดีเซล อยู่บ้างเล็กน้อย ดังนั้นมาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานจึงมุ่งเป้าไปที่การใช้ไฟฟ้า และหาแนวทางปรับเปลี่ยนการใช้เชื้อเพลิงดีเซลมาเป็นการใช้ไฟฟ้าซึ่งมีประสิทธิภาพและต้นทุนที่ต่ำกว่า

สรุปผล การวิเคราะห์การใช้ไฟฟ้าของโรงโม่หินสาธิต

1) โรงโม่หินของ หจก.เทพศิลาอุตสาหกรรม และ บ. โรงโม่หินศิลามหานคร ซึ่งพบสัดส่วนค่าไฟฟ้าเกิดจากการใช้ไฟฟ้าในช่วง Peak ประมาณ 60-80 % หากสามารถปรับ

แผนการทำงานโดยย้ายกระบวนการบดย่อยหินขนาดเล็กไปทำช่วง Off-Peak (22.00-9.00 น.) จะลดค่าไฟฟ้าลงได้มาก และยังมีส่วนช่วยประเทศในการลดภาระการใช้ไฟฟ้าช่วง Peak อย่างไรก็ตามจะต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อชุมชนรอบข้างเป็นสำคัญ และจะต้องเพิ่มพื้นที่สำหรับกองเก็บที่ Surge Pile

2) โรงโม่หินของ บ. โรงโม่หินพิบูลย์รัตน์ และ บ. สุวลี ซึ่งใช้ไฟฟ้าระบบปกติ พบว่ามีต้นทุนค่าไฟฟ้าต่อตันหินบ้อนสูงกว่าโรงโม่ที่ใช้ไฟฟ้าระบบ TOU 1.5 - 2.5 เท่า ควรเปลี่ยนเป็นแบบ TOU และถ้าไม่มีข้อจำกัดเรื่องผลกระทบต่อชุมชนรอบข้าง ขณะทำงานกลางคืน ควรปรับแผนการผลิตโดยทำการย่อยหินละเอียดในช่วง Off-Peak (22.00-9.00 น.) สำหรับโรงโม่หินพิบูลย์รัตน์ แม้จะใช้ไฟฟ้าระบบปกติ แต่มีการบริหารความต้องการไฟฟ้าสูงสุด (P) สม่าเสมอมาก ค่าไฟฟ้าต่อตันหินบ้อนจึงค่อนข้างต่ำกว่าโรงโม่แห่งอื่นมาก หากสามารถปรับแผนการผลิตบางช่วงไปทำกลางคืนได้ และการเปลี่ยนเป็นแบบ TOU อาจลดค่าใช้จ่ายได้

3) โรงโม่ส่วนใหญ่ใช้ไฟฟ้าไม่สม่าเสมอ หากมีการบริหาร Peak Load ดีๆ จะสามารถลดค่าไฟฟ้าที่เป็น Demand Charge ลงได้มาก

ผลการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในโรงงานสาธิต 5 แห่ง ของโครงการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน ในสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ในปี 2552 เปรียบเทียบกับการประกอบการโดยเฉลี่ยในปี 2551 ที่ผ่านมามีสถานประกอบการในโครงการจำนวน 4 ราย จาก 5 ราย สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานได้ คือ 1) บริษัทโรงโม่หินศิลามหานคร จำกัด 2) บริษัทโรงโม่หินพิบูลย์รัตน์ จำกัด 3) บริษัทสุวลี จำกัด 4) บริษัทบอรอลผลิตภัณฑ์หินทราย (ประเทศไทย) จำกัด ดังนี้

ชื่อโรงโม่	ปี	ตัวชี้วัด		
		พลังงานไฟฟ้า/ตันหินบ้อน (kWh/ตัน)	ค่าไฟ/ตันหินบ้อน (บาท/ตัน)	ราคาค่าไฟฟ้า/kWh (บาท/kWh)
1. หจก. เทพศิลาอุตสาหกรรม	เฉลี่ย 2551	2.19	9.11	4.72
	เฉลี่ย 2552 (6เดือน)	2.31(+5.5%)	14.40(+58.06%)	4.87
2. บริษัทโรงโม่หินศิลามหานคร จำกัด	เฉลี่ย 2551	2.37	7.86	3.60
	เฉลี่ย 2552 (7เดือน)	1.23(-48%)	4.40(-44.02%)	3.58
3. บริษัทโรงโม่หินพิบูลย์รัตน์ จำกัด	เฉลี่ย 2551	1.30	4.41	3.40
	เฉลี่ย 2552 (7เดือน)	1.17(-10%)	4.22(-4.31%)	3.62
4. บริษัทสุวลี จำกัด	เฉลี่ย 2551	2.35	10.23	4.95
	เฉลี่ย 2552 (7เดือน)	1.86(-20%)	9.34(-8.70%)	5.05
5. บริษัทบอรอลผลิตภัณฑ์หินทราย (ประเทศไทย) จำกัด	เฉลี่ย 2551	2.12	7.43	3.91
	เฉลี่ย 2552 (7เดือน)	1.84(-13%)	7.31(-1.62%)	3.97

1.3 การสร้างและยกระดับสถานประกอบการ เหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเป็นอุตสาหกรรมที่มีความจำเป็นต่อการผลิตวัตถุดิบสำหรับใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องและใช้สำหรับการพัฒนาประเทศ แต่เนื่องจากการประกอบการส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทำให้มีภาพลักษณ์ที่เป็นลบ จึงมีความจำเป็นต้องปรับปรุงและยกระดับ

มาตรฐานการประกอบการให้มีมาตรฐานสากลในทุกด้าน เพื่อเป็นที่ยอมรับของชุมชนท้องถิ่น สังคม ประเทศชาติ และนานาชาติ โดยมีแนวทางการดำเนินการหลักได้แก่ วิเคราะห์และประเมินจัดระดับมาตรฐานสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานทั้งหมดทุกรายที่มีการเปิดการ เพื่อให้ทราบจุดอ่อนและจุดแข็งที่ต้องปรับปรุงแก้ไข จัดทำแผนงานพัฒนาสถานประกอบการประจำปี โดยมุ่งไปจัดการสถานประกอบการที่มีจุดอ่อนเป็นหลักเนื่องจากเป็นสถานประกอบการที่ก่อให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมสูง ในขณะเดียวกัน ได้ทำการคัดเลือกสถานประกอบการชั้นดีเพื่อมอบรางวัลเชิดชูเกียรติและใช้เป็นสถานประกอบการตัวอย่างในการเข้าไปศึกษาพัฒนาสถานประกอบการอื่นๆ เพื่อเข้าสู่มาตรฐานตามที่กำหนดมากขึ้นต่อไป

ทั้งนี้ จากการตรวจประเมินและจัดระดับมาตรฐานในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ทั้ง 4 ประเภทได้แก่ เหมืองแร่ โรงแร่ โรงโม่หิน และโรงประกอบโลหกรรม จำนวน 993 ราย แบ่งออกเป็นสถานประกอบการเหมืองแร่ 447 ราย โรงแร่ 217 ราย โรงโม่หิน 298 ราย โรงประกอบโลหกรรม 31 ราย มีสถานประกอบการที่ได้มาตรฐานจำนวน 893 ราย คิดเป็นร้อยละ 89.93 โดยมีสถานประกอบการที่ต้องปรับปรุงแก้ไขจำนวน 100 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.07 ซึ่งจะได้ดำเนินการจัดทำแผนการพัฒนาเพื่อปรับปรุงแก้ไขตามข้อบกพร่องที่พบจากการตรวจประเมินต่อไป

ผลการดำเนินการเหมืองแร่ในปี 2552 พบว่าสถานประกอบการในกลุ่มปานกลางมีการพัฒนามาตรฐานดีขึ้นกว่า

ปี 2551 เช่นเดียวกับโรงโม่หิน หัวข้อที่ควรได้รับการพัฒนายกระดับ คือ การประกอบการและคุณภาพ ด้านความปลอดภัย และการจัดการสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ

1.4 มูลค่าการผลิต การใช้ การส่งออกและการ จัดเก็บรายได้ ด้านแร่

การผลิตแร่เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 มีผลการดำเนินงาน ดังนี้

การผลิต

มีการผลิตแร่ 42 ชนิด มูลค่า 47,333.2 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ 2551 ร้อยละ 22.9 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการผลิตสูง 5 อันดับแรก ได้แก่ ลิควินต์ หินปูน ยิปซัม ทองคำ และสังกะสี โดยมีมูลค่า 13,690.7 13,615.4 4,487.8 4,211.9 และ 1,645.8 ล้านบาท ตามลำดับ โดยแร่ที่ผลิตได้มีการใช้ภายในประเทศและส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

การใช้แร่ภายในประเทศ

มีการใช้แร่ 38 ชนิด ซึ่งมีมูลค่า 39,864.2 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ 2551 ร้อยละ 7.1 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการใช้สูง 5 อันดับแรก ได้แก่ ลิควินต์ หินปูน โลหะสังกะสี โลหะผสมสังกะสี และโลหะดีบุก โดยมีมูลค่า 13,863.7 12,915.0 2,726.8 1,293.6 และ 1,279.9 ล้านบาท ตามลำดับ

การส่งออก

มีการส่งออกแร่ 26 ชนิด ซึ่งมีมูลค่า 19,369.4 ล้านบาท ลดลงจากปีงบประมาณ 2551 ร้อยละ 12 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการส่งออกสูง 5 อันดับแรกได้แก่ โลหะดีบุก ทองคำ ยิปซัม แร่เหล็ก โลหะสังกะสี และหินปูน โดยมีมูลค่า 8,018.3 3,921.1 3,352.7 1,107.5 และ 518.7 ล้านบาท ตามลำดับ

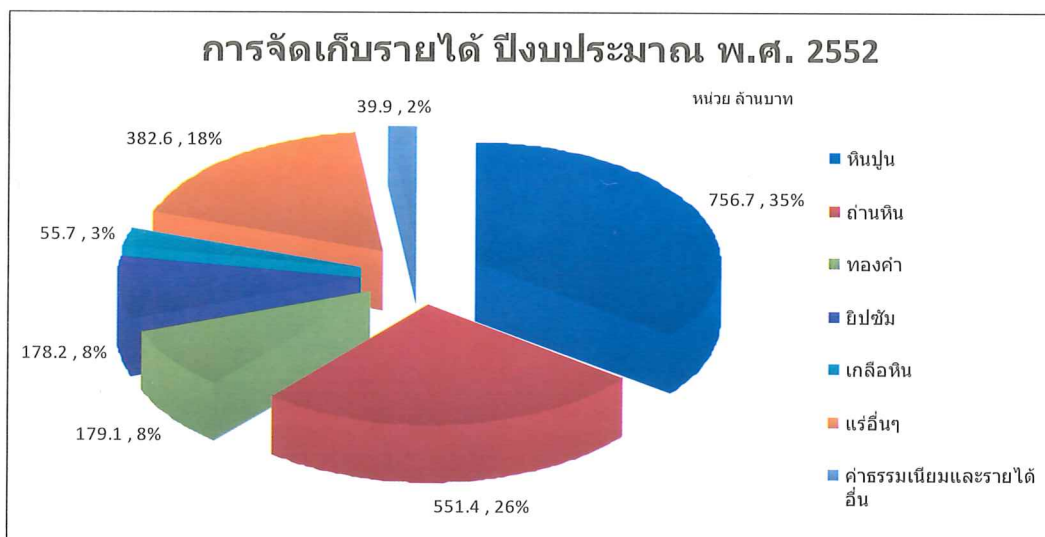

การจัดเก็บรายได้

สามารถจัดเก็บค่าภาคหลวงแร่และอื่นๆ เป็นรายได้แผ่นดิน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,143.6 ล้านบาท โดยแบ่งเป็นค่าภาคหลวงแร่ 2,103.7 ล้านบาท ค่าธรรมเนียมและอื่นๆ 39.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ซึ่งจัดเก็บได้ 1,898.0 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 12.9 โดยแร่ที่จัดเก็บค่าภาคหลวงได้สูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ถ่านหิน ทองคำ ยิปซัม และเกลือหิน จัดเก็บได้ 756.7 551.4 179.1 178.2 และ 55.7 ล้านบาท ตามลำดับ และได้มีการจัดสรรรายได้จากค่าภาคหลวงแร่กลับคืนสู่ท้องถิ่น เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลในการกระจายอำนาจให้ส่วนท้องถิ่น ตามหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เป็นจำนวน 1,179.5 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ซึ่งจัดสรรรายได้ค่าภาคหลวงแร่ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นจำนวน 1,027.1 ล้านบาท โดยมีสัดส่วนของการจัดสรร ดังนี้

- อบต. หรือเทศบาลที่มีประธานบัตรตั้งอยู่ในพื้นที่ร้อยละ 20
- อบต. หรือเทศบาลในจังหวัดที่มีประธานบัตรตั้งอยู่ในพื้นที่ร้อยละ 10*
- อบต. หรือเทศบาลในจังหวัดอื่นๆ ในพื้นที่ทั่วประเทศ ร้อยละ 10*
- อบจ. ในจังหวัดที่มีประธานบัตร ร้อยละ 20
- นำส่งเป็นรายได้ของรัฐ ร้อยละ 40

หมายเหตุ * การจัดสรรค่าภาคหลวงแร่ให้จัดสรรตามอัตราส่วนแห่งยอดจำนวนราษฎรตามหลักฐานทะเบียนราษฎร

2. การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่

2.1 การพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรแร่ด้วยวิธีการทำเหมืองแร่ใต้ดิน

สืบเนื่องจากที่ได้มีผู้สนใจลงทุนพัฒนาโครงการเหมืองแร่โปแตชในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวนหลายโครงการ ได้แก่ โครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียนจังหวัดชัยภูมิ โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดอุดรธานี โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดนครราชสีมา โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดขอนแก่น โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดสกลนคร โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งจากข้อมูลในปัจจุบันพบว่าโครงการที่มีศักยภาพมีจำนวน 2 โครงการ คือโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียนจังหวัดชัยภูมิ และโครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดอุดรธานี แต่เนื่องจากโครงการทั้งสองประสบปัญหาไม่สามารถพัฒนาอย่างต่อเนื่องได้ โดยโครงการ

เหมืองแร่โปแตชของอาเซียนจังหวัดชัยภูมิประสบปัญหาไม่ได้รับการเปิดพื้นที่ ซึ่งภาครัฐต้องสนใจเพื่อการทดลอง ศึกษา วิจัย ตามมาตรา 6 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 จากกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และโครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัด

อุดรธานีประสบปัญหาถูกกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอุดรธานีต่อต้านคัดค้านโครงการ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้แก้ไขปัญหาโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียนจังหวัดชัยภูมิ โดยการประสานงานกับกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกระทรวงการคลังจนมีการนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2552 ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พิจารณารอบเวลาในการเปิดพื้นที่ที่ภาครัฐสงวนไว้ ส่วนโครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดอุดรธานีได้แก้ไขปัญหาโดยการประสานงานกับกระทรวงมหาดไทยจนมีการแต่งตั้งคณะทำงานแก้ไขปัญหการดำเนินโครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดอุดรธานี ซึ่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้เตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาโครงการเหมืองแร่ได้ดิน ดังนี้

1. ชี้แจงเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจแก่ผู้เกี่ยวข้องและประชาชนผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย

เจ้าหน้าที่ลงพื้นที่ไปปฏิบัติงานชี้แจงข้อมูลโครงการเหมืองแร่โปแตชเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชนผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย ในพื้นที่โครงการเหมืองแร่โปแตชในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และได้ประสานงานและชี้แจงข้อมูลโครงการให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งในส่วนของการราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น และองค์กรภาคเอกชน

2. ตรวจสอบอุโมงค์ใต้ดินโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียน อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ

เจ้าหน้าที่ลงไปปฏิบัติงาน ณ ที่ทำการโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียน ซึ่งตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 8 ตำบลบ้านตาล อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยได้ตรวจสอบด้านเทคนิควิศวกรรมความปลอดภัย

3. สำรวจเก็บตัวอย่างแร่และทดลองทางด้าน Rock Mechanics

ทำการศึกษาข้อมูลทางด้านกลศาสตร์ของแร่และหินและส่งเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่เพื่อเก็บตัวอย่างแร่รวมทั้งได้ดำเนินการทดลองกลศาสตร์ของแร่และหิน เช่น แร่โปแตช แร่เกลือหิน แร่ทังสแตน แร่ฟลูออไรด์ เป็นต้น

4. จัดเก็บข้อมูลแท่งตัวอย่างแร่ในรูปดิจิทัล

เจ้าหน้าที่ลงไปปฏิบัติงาน ณ โรงงานเก็บตัวอย่างแร่จังหวัดขอนแก่น ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลตัวอย่างแร่โปแตชและแร่เกลือหินที่ได้จากการเจาะสำรวจในอดีตให้อยู่ในรูปไฟล์ดิจิทัล เพื่อประโยชน์ในการใช้งานในอนาคตต่อไป

5. จัดทำข้อมูลพื้นฐานด้านคุณภาพดินและคุณภาพน้ำ

เจ้าหน้าที่ลงไปปฏิบัติงานเก็บตัวอย่างดินและตัวอย่างน้ำแล้วนำกลับมาวิเคราะห์ทางด้านเคมีเพื่อดำเนินการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านคุณภาพดินและคุณภาพน้ำใน

บริเวณพื้นที่โครงการพัฒนาเหมืองแร่โปแตชและบริเวณใกล้เคียงเพื่อใช้เป็นข้อมูลพิสูจน์ว่าการทำเหมืองแร่ได้ดินเป็นต้นเหตุของปัญหาดินเค็มน้ำเค็มหรือไม่

6. จัดทำข้อมูลพื้นฐานด้านระดับของพื้นดิน

เจ้าหน้าที่ลงไปปฏิบัติงานรังวัดหาค่าระดับของพื้นดินเพื่อดำเนินการจัดเก็บข้อมูลด้านระดับของพื้นดินในบริเวณพื้นที่โครงการพัฒนาเหมืองแร่โปแตช เพื่อใช้เป็นข้อมูลพิสูจน์ว่าการทำเหมืองแร่ได้ดินเป็นต้นเหตุของการทรุดตัวของพื้นดินจนทำให้เกิดความเสียหายแก่บุคคล ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม หรือไม่

7. ฝึกอบรมบุคลากรและสัมมนาเผยแพร่องค์ความรู้ทางด้านเทคนิควิศวกรรมเหมืองแร่ใต้ดิน

ดำเนินการฝึกอบรมบุคลากรและสัมมนาเผยแพร่องค์ความรู้ทางด้านเทคนิควิศวกรรมเหมืองแร่ใต้ดิน โดยมีผู้สนใจเข้ารับการฝึกอบรมและร่วมสัมมนาจากทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

ทั้งนี้ คาดว่าหากสามารถพัฒนาโครงการเหมืองแร่โปแตชในประเทศไทยได้จะทำให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ดังนี้

1. ลดการนำเข้าโปแตช ประมาณ 500,000 ตันต่อปี คิดเป็นมูลค่าประมาณ 10,000 ล้านบาทต่อปี
2. สร้างรายได้จากการส่งออกโปแตช
3. เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น อุตสาหกรรมปุ๋ยและเคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมแก้วกระจก อุตสาหกรรมพลาสติก เป็นต้น
4. เกิดการลงทุนทำให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
5. เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ
6. เกิดการพัฒนากระบวนการสร้างพื้นฐาน เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการขนส่งระบบสาธารณูปโภคต่าง ๆ เป็นต้น

2.2 การส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR : Cooperate Social Responsibility)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้นำแนวคิดในเรื่องของ CSR มาปรับใช้กับอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีและลดความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการกับสังคมทั่วไป โดยได้ดำเนินการตั้งหน่วยงานเพื่อรับผิดชอบต่อสังคมรับผิดชอบต่อสังคมเป็นการเฉพาะเพื่อกำหนดแผนการทำงาน และให้ความรู้เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมแก่ข้าราชการภายในหน่วยงานผู้ประกอบการ ประชาชนในพื้นที่ประกอบการ ผู้ใช้แร่ทั้งผู้ประกอบการจากอุตสาหกรรมต่อเนื่องและประชาชนทั่วไป หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประมาณ 300 ราย

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จัดสัมมนา เรื่อง "ความรับผิดชอบต่อสังคมของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน" ให้แก่ข้าราชการของกรมฯ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อุตสาหกรรมจังหวัด และผู้ประกอบการ

สำหรับในปี 2553 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จะจัดทำมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (CSR-DPIM) โดยอ้างอิงมาตรฐาน ISO/DIS 26000 ให้มีความเหมาะสมกับสถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้แก่ สถานประกอบการเหมืองแร่ โรงแต่งแร่ โรงประกอบโลหกรรม โรงงานโม่ บด หรือย่อยหิน โดยต้องมีกระบวนการรับฟังความคิดเห็น โดยการสานเสวนา (Dialogue) กับผู้เกี่ยวข้อง และจัดพิมพ์จำนวนไม่น้อยกว่า 1,000 เล่ม จัดสัมมนาเพื่อประชาสัมพันธ์โครงการและเผยแพร่ความรู้ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และผู้ที่เกี่ยวข้อง และดำเนินการรับสมัครสถานประกอบการเพื่อเข้าร่วมโครงการ รวมผู้เข้าร่วมสัมมนาทั้งหมดอย่างน้อย

200 คน ทำการคัดเลือกสถานประกอบการเข้าร่วมโครงการอย่างน้อยประเภทละ 1 ราย รวม 10 ราย และทำการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (CSR-DPIM) ให้สถานประกอบการที่ได้รับการคัดเลือกเข้าร่วมโครงการ ดำเนินการทดสอบการปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (CSR-DPIM) ของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการอย่างน้อย 10 ราย จัดสัมมนาเพื่อสรุปผลการดำเนินงาน และมอบเกียรติบัตรแก่สถานประกอบการที่ผ่านการทดสอบตามเกณฑ์มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (CSR-DPIM)

คณะทำงาน CSR-DPIM จัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ โดยมีวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิจากสถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอมาบรรยายและร่วมกำหนดแผนการดำเนินงานกับคณะทำงาน

สำหรับการดำเนินการโดยรวมกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีเป้าหมายดำเนินการด้านการส่งเสริมสถานประกอบการให้มีมาตรฐานสากลเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมใน 5 ปี (พ.ศ. 2553 - 2557) ดังนี้

1.) ระดับสถานประกอบการ ดำเนินการจัดทำมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (CSR-DPIM) ประกาศใช้และให้การสนับสนุนส่งเสริมสถานประกอบการที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงการถ่ายทอดความรู้ต่อผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียตามเป้าหมาย (พ.ศ.2553-2555)

2.) ระดับองค์กร จัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรงในการดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ในการจัดทำวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ โดยเน้นให้เกิดการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนขององค์กร รวมไปถึงการจัดทำกลยุทธ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม การวางแผนการจัดการความเสี่ยงและการถ่ายทอดกลยุทธ์ลงสู่การปฏิบัติ (พ.ศ. 2554 - 2555)

3.) การนำองค์กร ผู้บริหาร กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จะนำ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เป็นองค์กรที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างยั่งยืน โดยกรม

อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จะกำหนดความรับผิดชอบที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีต่อสถานประกอบการกำหนดวิสัยทัศน์ ค่านิยมและพันธกิจ และการถ่ายทอดเพื่อนำไปปฏิบัติ รวมไปถึงบรรยากาศเพื่อส่งเสริมและการปฏิบัติอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ของเจ้าหน้าที่ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (พ.ศ.2556 - 2557)

2.3 การพัฒนาส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในต่างประเทศ

ปัจจุบันประเทศไทยมีการนำทรัพยากรแร่มาใช้ในการผลิตอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ปริมาณแร่ที่มีอยู่ในแหล่งแร่ภายในประเทศลดน้อยลง ทำให้จะต้องจัดหาวัตถุดิบแร่จากต่างประเทศให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อให้มีแหล่งวัตถุดิบแร่เพียงพอต่อความต้องการใช้ของภาคอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในปีที่ผ่านมา กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ทำกิจกรรม Business Mission และ Connection Building Mission กับสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) เพื่อมองหาโอกาสการลงทุนในประเทศเมียนมาร์ ราชอาณาจักรกัมพูชา และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยการศึกษาดูงานในพื้นที่จริง และประชุมพบปะหารือ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างคณะนักลงทุนของไทยกับคณะเจ้าหน้าที่ และนักธุรกิจในแต่ละประเทศ ซึ่งจากการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว มีนักลงทุนไทยสนใจลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในประเทศต่างๆ ดังต่อไปนี้

สหภาพเมียนมาร์ มีนักลงทุนที่สนใจ จำนวน 2 ราย ได้แก่

- บริษัท Zinc and Chemical Industries Co.,Ltd. ซึ่งสนใจลงทุนในเหมืองแร่พลวง
- บริษัท Ao Nang Travel And Tour Co.,Ltd. ซึ่งสนใจลงทุนในเหมืองแร่ดีบุก และทองคำ

โดยนักลงทุนทั้งสองรายดังกล่าวได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พบปะหารือ พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเจ้าหน้าที่และนักธุรกิจในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ของสหภาพเมียนมาร์

สำหรับความคืบหน้าของการลงทุนนั้น การลงทุนเหมืองแร่พลวงมีความคืบหน้าไปมาก โดยน่าจะสามารถผลิตแร่ได้ภายในปี 2553 สำหรับการลงทุนในเหมืองแร่ดีบุกและทองคำนั้นยังอยู่ระหว่างหาพื้นที่ที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณทางตอนใต้ของสหภาพเมียนมาร์

การหารือแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเจ้าหน้าที่และผู้ประกอบการของสหภาพเมียนมาร์

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีนักลงทุนที่สนใจ จำนวน 2 ราย คือ

- ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงโม่หินชุมแพรุ่งเรือง ซึ่งมีความสนใจลงทุนในเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมก่อสร้าง
- บริษัท ภูริญาเคมีคอล จำกัด ซึ่งมีความสนใจลงทุนในเหมืองแร่เหล็ก แมงกานีส และหินปูน

โดยนักลงทุนทั้งสองรายดังกล่าวได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พบปะหารือ พร้อมทั้งแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเจ้าหน้าที่ของ สปป.ลาว ในแต่ละเขตเพื่อหาช่องทางในการลงทุน

สำหรับความคืบหน้าของการลงทุนนั้น ขณะนี้นักลงทุนทั้งสองรายอยู่ระหว่างการศึกษาข้อมูลที่ได้รับเพิ่มเติม และศึกษาความเป็นไปได้ในการเข้าไปลงทุน รวมถึงเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าไปเจรจาในชั้นรายละเอียดกับภาครัฐของ สปป.ลาว โดยให้ความสนใจบริเวณทางตอนเหนือของประเทศ

การหารือแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเจ้าหน้าที่และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ของ สปป.ลาว

ราชอาณาจักรกัมพูชา ในส่วนของ ราชอาณาจักร กัมพูชา ถึงแม้จะไม่มีผู้สนใจในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ร่วมเดินทาง ไปด้วย แต่คณะเจ้าหน้าที่ของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและ การเหมืองแร่ ก็ได้ชักถามรายละเอียดความเป็นไปได้ และสู่ทาง การลงทุนในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เพื่อจะได้นำข้อมูลดังกล่าว มาใช้สำหรับให้คำปรึกษากับนักลงทุนที่สนใจเข้าไปลงทุน ในอนาคตต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกัมพูชา

2.4 การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่าง ประเทศ

การเข้าร่วมประชุมและการเจรจา ประสาน ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนของไทยและ ต่างประเทศทางด้านอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน อีกทั้งเป็นผู้แทนของไทยในเวทีการประชุมทั้งระดับการเจรจา ทวิภาคีและการประชุมภายใต้กรอบความร่วมมือนานาชาติ เช่น สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN) ความร่วมมือทาง เศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation : APEC) ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ อิรวดี- เจ้าพระยา-แม่โขง (Ayeyawady-Chao Phraya-Mekong Economic Cooperation Strategy) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion Economic Cooperation: GMS) เพื่อส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือ ระหว่างประเทศในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรม พื้นฐาน

1) สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations: ASEAN)

- เข้าร่วมการประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านแร่ ธาตุอาเซียนครั้งที่ 9

- เข้าร่วมการประชุมคณะทำงานด้านแร่ธาตุ อาเซียนครั้งที่ 6

- เข้าร่วมการประชุมความร่วมมือด้านแร่ธาตุ อาเซียน+3 (จีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี) ครั้งที่ 2 ผลจากการ ประชุม ญี่ปุ่นได้จัดโครงการฝึกอบรมด้านการนำแร่และโลหะ หมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 2-20 กุมภาพันธ์ 2552 ตามข้อเสนอของผู้แทนไทย โดยกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ประสานสภา การเหมืองแร่และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยส่งผู้แทนจาก ไทยเข้ารับการฝึกอบรมดังกล่าว ทำให้บุคลากรไทยได้มีโอกาส เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา ภาคอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทย

- เข้าร่วมการประชุมคณะรัฐมนตรีด้านแร่ธาตุ อาเซียนครั้งที่ 2 ซึ่งที่ประชุมได้รับรอง AEC ASEAN Mineral Cooperation Scorecard 2009-2011 ซึ่งเป็นแผนงานความ ร่วมมือด้านแร่ธาตุอาเซียนระหว่าง พ.ศ. 2552-2554 โดยมี กิจกรรมหลักมุ่งเน้นการอำนวยความสะดวกและยกระดับการค้า การลงทุนด้านแร่ธาตุ (Facility and Enhance Trade and Investment in Minerals) การสร้างขีดความสามารถด้านแร่ธาตุ และธรณีวิทยา (Intensify Institutional and Human Capacity Building in ASEAN Geological and Mineral Sector) การ พัฒนาระบบฐานข้อมูลด้านแร่ธาตุอาเซียน (Develop ASEAN Mineral Database System) ส่งเสริมการพัฒนาในด้านแร่ธาตุ อย่างยั่งยืนทั้งในมิติทางสังคมและสิ่งแวดล้อม (Promote Environmentally and Socially Sustainable Mineral Development) และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน ในการพัฒนาด้านแร่ธาตุของอาเซียน (Encourage the Participation of the Private Sector in Mineral Development)

- เข้าร่วมการประชุม Committee of the Whole for ASEAN Economic Community (CoW) เพื่อหารือในประเด็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามกฎบัตรอาเซียน การดำเนินงานตามร่างพิมพ์เขียวการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Blueprint: AEC Blueprint)

- การเตรียมการจัดประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโส ด้านแร่ธาตุอาเซียนครั้งที่ 10 การประชุมคณะทำงานด้านแร่ธาตุอาเซียนครั้งที่ 7 และการประชุมความร่วมมือด้านแร่ธาตุอาเซียน +3 (จีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี) ครั้งที่ 3 ซึ่งไทยจะเป็นเจ้าภาพ และกำหนดการประชุมในช่วงเดือนมีนาคม 2553 พร้อมประสานงานกับสำนักเลขาธิการอาเซียนและประเทศสมาชิก

2) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation: APEC)

เป็นผู้แทนของไทยเข้าร่วมประชุม Mining Task Force ภายใต้การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสเอเปค ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ไทยและมาเลเซียร่วมกันร่างรายละเอียดโครงการ Capacity Building on Sustainable Development Indicators ที่มาเลเซียเสนอโดยใช้เครื่องมือ Global Research Initiatives ที่พัฒนาโดย World Bank และไทยสนับสนุน พร้อมทั้งเสนอให้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อร่วมกันกำหนดตัวชี้วัดในภาพรวม

3) ความร่วมมืออื่น ๆ

- พิจารณา ทบทวนข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และแผนปฏิบัติการพัฒนาความร่วมมืออุตสาหกรรมภายใต้กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภาคุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion Economic Cooperation: GMS) ด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

- ประสานงานกับสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ในการขอรับผู้เชี่ยวชาญอาสาสมัครญี่ปุ่นอาวุโส ประจำปี 2553 ตามกรอบที่องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น กำหนด เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

2.5 การกำหนดแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่สู่โครงการกลไกพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism, CDM)

การปล่อยก๊าซเรือนกระจกเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งกลายเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญในระดับโลก นานาประเทศจึงได้ร่วมมือกันแก้ไขปัญหา โดยให้สัตยาบันร่วมกันในพิธีสารเกียวโต ซึ่งรวมถึงประเทศไทยด้วย และเพื่อให้บรรลุพันธกรณีได้มีการพัฒนา "กลไกพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism, CDM)" ขึ้น เพื่อลดก๊าซเรือนกระจกและส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน ในปัจจุบันโครงการที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากกรรมการบริหารกลไกพัฒนาที่สะอาด (CDM-Executive Board) มีจำนวน 1,193 โครงการ จาก 50 ประเทศ และมีโครงการ CDM ภายใต้ขอบข่ายการทำเหมืองแร่และกระบวนการผลิตแร่ จำนวน 23 โครงการ ซึ่งทั้งหมดเป็นโครงการของประเทศจีน โครงการในประเทศไทยที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจาก CDM-Executive Board แล้ว ส่วนใหญ่เป็นโครงการในภาคพลังงาน

อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเป็นอุตสาหกรรมที่อยู่ในข่ายที่สามารถดำเนินโครงการ CDM ได้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้ดำเนินการศึกษาความเป็นไปได้ของการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่สู่โครงการกลไกพัฒนาที่สะอาด ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ประกอบการเหมืองแร่ที่จะเข้ารับการศึกษาคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการกลไกพัฒนาที่สะอาด โดยได้ศึกษาในกลุ่มเหมืองแร่ถ่านหิน ทองคำ และหินปูน ในการศึกษาดังกล่าวได้วิเคราะห์และประเมินวงจรชีวิต (Life Cycle Assessment) ของภาคเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้ทราบถึงขั้นตอนที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อนและการบริหารจัดการเพื่อแก้ไขปัญหาได้ถูกต้องและเหมาะสม การประเมินวงจรชีวิตเป็นวิธีการประเมินผลกระทบของผลิตภัณฑ์ในเรื่องการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ ผลกระทบต่อระบบนิเวศวิทยาและผลกระทบต่อสุขภาพ ตั้งแต่การจัดหาวัตถุดิบ การผลิต การบริโภค รวมไปถึงการกำจัดขั้นสุดท้าย

3. การจัดการสิ่งแวดล้อม

3.1 การเสริมสร้างความเข้มแข็งเครือข่ายทุกภาคส่วนในการดูแลสังคม และสิ่งแวดล้อม

การเสริมสร้างความเข้มแข็งเครือข่ายทุกภาคส่วน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครือข่ายภาคประชาชนในท้องถิ่น ให้มีส่วนร่วมในกระบวนการเฝ้าระวังผลกระทบสิ่งแวดล้อม สร้างความเข้มแข็งเครือข่ายภาคผู้ประกอบการในการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยใช้กระบวนการพี่สอนน้อง และเป็นการยกระดับการดูแลสิ่งแวดล้อมให้แก่เครือข่ายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจด้านการติดตามและตรวจสอบเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและมลพิษในการประกอบกิจการตาม พ.ร.บ. แร่ พ.ศ. 2510 และกิจกรรมเกี่ยวเนื่อง โดยกิจกรรมหลักที่ดำเนินการประกอบด้วย การอบรมภาคประชาชนจำนวน 304 คน เกิดเป็นเครือข่ายภาคประชาชนได้ 61 เครือข่ายใน 12 จังหวัด ได้แก่ เครือข่ายประชาชนในจังหวัดชลบุรี ระยอง จันทบุรี ฉะเชิงเทรา กำแพงเพชร ชัยนาท นครสวรรค์ อุทัยธานี ราชบุรี เพชรบุรี กาญจนบุรี และ พิษณุโลก การถ่ายทอดประสบการณ์ในการดูแลสังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อมจากผู้ประกอบการที่เป็นพี่เลี้ยง จำนวน 5 ราย ให้แก่ผู้ประกอบการในจังหวัดชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา จำนวน 69 คน

นอกจากนี้ยังได้เสริมสร้างความรู้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฝ่ายอุตสาหกรรมพื้นฐานและเหมืองแร่ และผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อยกระดับการดูแลสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ จำนวน 166 คน ตลอดจนส่งเจ้าหน้าที่ออกไปให้คำแนะนำปรึกษาแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับถ่ายโอนภารกิจ จำนวน 30 แห่ง

3.2 การส่งเสริมระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากลของอุตสาหกรรมเหมืองแร่

การส่งเสริมให้สถานประกอบการนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากล และความรู้ด้าน

การลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมมาใช้ในสถานประกอบการ จะช่วยลดปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ชุมชนโดยรอบ การดำเนินงานมีกิจกรรมหลัก ได้แก่

การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้ประกอบการ โดยได้ดำเนินการจัดสัมมนา เรื่อง “เหมืองแร่ไทย ใส่ใจสิ่งแวดล้อม พร้อมมุ่งสู่เหมืองแร่สีเขียว” เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2552 ณ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมสัมมนาจำนวน 299 ราย และได้จัดให้มีพิธีมอบประกาศนียบัตรให้แก่สถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการนำ 5S มาใช้จำนวน 10 ราย

การส่งเสริมสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ให้นำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีมาใช้ในสถานประกอบการ โดยส่งเสริมการนำกิจกรรม 5S เป็นกิจกรรมพื้นฐานที่สามารถพัฒนาไปสู่ระบบการจัดการอื่น ๆ ได้มาใช้ในการสถานประกอบการ ในเขตจังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ราชบุรี สระบุรี สุราษฎร์ธานี และ อุทัยธานี จำนวน 20 ราย

นอกจากนั้นได้ติดตามประเมินผลการดำเนินงานของสถานประกอบการที่เคยได้รับการส่งเสริมการนำ 5S มาใช้ในจังหวัดชลบุรี ระยอง ตรัง สระบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ราชบุรี และนครศรีธรรมราช จำนวน 21 ราย เพื่อกำหนดให้สถานประกอบการดังกล่าวดำเนินกิจกรรม 5S อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหากสามารถทำกิจกรรม 5S ได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วจะสามารถ

พัฒนาไปสู่ระบบการจัดการอื่นๆ ได้ง่ายขึ้น เช่น มีผู้ประกอบการบางรายสามารถพัฒนาต่อยอดไปทำ ISO 14001

3.3 การส่งเสริมการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ประกอบการ

การรณรงค์ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ตระหนักถึงความสำคัญของการดูแลสิ่งแวดล้อมและทำการปรับปรุงสภาพแวดล้อมของสถานประกอบการควบคู่ไปกับการผลิต นอกจากจะเป็นการช่วยเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับสถานประกอบการแล้วยังเกิด เป็นแนวพื้นที่กันชน (Buffer Zone) ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมโดยรอบสถานประกอบการ รวมทั้งสร้างทัศนียภาพที่ดีโดยรวมได้อีกทางหนึ่งด้วย กิจกรรมที่ได้ดำเนินการประกอบด้วยการตรวจสอบผู้ประกอบการในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการปรับปรุงพื้นที่จำนวน 110 ราย ในเขตจังหวัดลพบุรี ราชบุรี ปราจีนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบูรณ์ ชัยนาท กำแพงเพชร พิษณุโลก อุทัยธานี พัทลุง สงขลา สุราษฎร์ธานี กระบี่ และ พังงา และได้คัดเลือกผู้ประกอบการเพื่อทำการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงสภาพ

การปรับปรุงสภาพแวดล้อม

ปลูกต้นสนเป็นแนวกันชน

พื้นที่ จำนวน 89 ราย จากนั้นได้ดำเนินการประสานกรมป่าไม้เพื่อขอรับการสนับสนุนกล้าไม้ให้กับผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ จำนวน 63,600 ต้น ซึ่งพันธุ์ไม้ที่ได้ดำเนินการปลูก ได้แก่ ต้นกระถินเทพา ยูคาลิปตัส สะเดา ตะแบก ประดู่ป่า ประดู่กิ่งอ่อน กฤษณา ชี้เหล็ก อินทนิล สนประดิพัทธ์ หางนกยูงฝรั่ง คุณ ตะกู มะขามป้อม ยางนา ปับ สีเสียดแก่น พิกุล ตีนเป็ด มะฮอกกานี ทองบดตาล มะค่า และปาล์มน้ำมัน รวมเป็นพื้นที่ที่ได้รับการปรับปรุง จำนวน 159 ไร่ นอกจากนั้น ยังได้ดำเนินการติดตามผลการดำเนินงานของผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการที่ผ่านมา ในภาคต่างๆ พบว่า ต้นไม้ มีการเจริญเติบโตขึ้นทำให้เกิดเป็นพื้นที่สีเขียวเพิ่มมากขึ้น และในบางพื้นที่เกิดเป็นแนวพื้นที่กันชนที่สามารถช่วยลดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้แล้ว

3.4 การกำกับดูแล และติดตามเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม

การกำกับดูแลด้านสิ่งแวดล้อมในปีนี้มีมีการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ ติดตามตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ จำนวน 862 ราย ตรวจประเมินการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ จำนวน 397 ราย ตรวจสอบด้านสิ่งแวดล้อมกรณีประทานบัตรสิ้นอายุ/เวนคืนประทานบัตรจำนวน 9 ราย รวมทั้งพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพิ่มเติม กรณีผู้ประกอบการเปลี่ยนแปลงแผนผังโครงการทำเหมือง ขอต่ออายุประทานบัตร และขอเพิ่มชนิดแร่ จำนวน 32 ราย และแก้ไขปัญหาการร้องเรียนของราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากการทำเหมืองแร่จำนวน 15 ราย สำหรับการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้ดำเนินการตรวจวัดปริมาณฝุ่นละอองด้วยการตรวจวัดค่าความทึบแสงในสถานประกอบกิจการ โรงโม่ บด และย่อยหินในจังหวัดพิจิตร เพชรบูรณ์ นครสวรรค์ ลพบุรี พัทลุง ตรัง สตูล สงขลา ขอนแก่น เลย อุดรดิตถ์ กำแพงเพชร สุโขทัย พิษณุโลก

การตรวจวัดปริมาณฝน

การตรวจวัดแรงดันน้ำ

การตรวจวัดปริมาณน้ำ

สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี นครศรีธรรมราช ลพบุรี อุทัยธานี ชัยนาท ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด สระแก้ว ฉะเชิงเทรา รวมทั้งติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่ที่มีการทำเกลือสินเธาว์ในจังหวัดนครราชสีมา มหาสารคาม สกลนคร หนองคาย และอุดรธานี ตลอดจนได้เข้าแจ้งบริษัทที่ปรึกษาดำเนินการตรวจสอบและเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ประกอบการเหมืองแร่ ได้แก่ คุณภาพอากาศ ระดับเสียง

การตรวจวัดคุณภาพน้ำผิวดิน

ความชื้นสัมพัทธ์ คุณภาพน้ำผิวดิน และคุณภาพน้ำใต้ดิน ในเขตจังหวัดลำพูนแพร่ พิจิตร เพชรบูรณ์ บุรีรัมย์ ลพบุรี สุพรรณบุรี ตรัง สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช

นอกจากนี้ยังได้ติดตามเฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่แหล่งแร่ที่มีความเสี่ยงสูง ได้แก่ การติดตามและเฝ้าระวังสถานการณ์การปนเปื้อนของตะกั่วในลำห้วยคลิตี้ อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี และพื้นที่ใกล้เคียงโดยรอบ โดยทำการเก็บตัวอย่างน้ำ 25 จุด และตะกอนธารน้ำ 24 จุด วิเคราะห์หาปริมาณตะกั่ว ที่ปนเปื้อน พบว่าตัวอย่างน้ำส่วนใหญ่มีค่าตะกั่วอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำผิวดิน ที่กำหนดให้มีค่าตะกั่วไม่เกิน 0.05 มิลลิกรัมต่อลิตร ส่วนปริมาณตะกั่วในตัวอย่างตะกอนธารน้ำส่วนใหญ่มีค่าสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพดินเพื่อการอยู่อาศัยและเกษตรกรรม ที่กำหนดให้มีค่าไม่เกิน 400 มิลลิกรัม/กิโลกรัม และมาตรฐานคุณภาพดินเพื่อการอื่นนอกเหนือจากการอยู่อาศัยและเกษตรกรรม ที่กำหนดให้มีค่าไม่เกิน 750 มิลลิกรัม/กิโลกรัม แต่อย่างไรก็ดีตะกั่วเป็นแร่โลหะหนักซึ่งสามารถตกตะกอนได้ง่ายและรวดเร็ว จึงไม่สามารถถูกพัดพาไปได้ไกลมากนัก อีกทั้งตะกั่วที่พบในตะกอนธารน้ำจะไม่ละลายน้ำในสภาวะปกติตามธรรมชาติ

ภาพการเก็บตัวอย่างน้ำและตะกอนธารน้ำ
อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

การติดตามเฝ้าระวังสถานการณ์คุณภาพน้ำ
 เหลืองเป็นกรตบริเวณเหมืองแร่ถ่านหินในเขตจังหวัดลำปาง
 ลำพูน และพะเยา โดยการตรวจวิเคราะห์ค่าความเป็นกรต-ต่าง
 (pH) ของน้ำใน ชุมเหมือง พบว่า พื้นที่โครงการเหมืองแร่ถ่านหิน
 ลิกไนต์ของผู้ประกอบการในเขตจังหวัดลำพูน จำนวน 2 ราย
 สภาพน้ำในชุมเหมืองมีความเป็นกรตจัด (pH มีค่าประมาณ 3-4)
 ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการศึกษาค้นหาสาเหตุและที่มาของการ
 เกิดสภาพน้ำเหมืองเป็นกรต จากลักษณะโครงสร้างทาง
 ธรณีวิทยาของบ่อเหมือง เพื่อเป็นข้อมูลในการกำหนดแนวทาง
 แก้ไขปัญหา ต่อไป

ภาพการตรวจวิเคราะห์ค่าความเป็นกรต - ต่าง (pH)
 ของน้ำในชุมเหมือง

การติดตามเฝ้าระวังสถานการณ์การปนเปื้อน
 ของสารหนู บริเวณอำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช
 พบว่า ปริมาณสารหนูของน้ำในชุมเหมืองที่หยุดการทำเหมืองมา
 นานแล้ว และบ่อบาดาล ส่วนใหญ่มีค่าสูงเกินมาตรฐานคุณภาพ
 น้ำผิวดินที่กำหนดไว้ให้มีค่าไม่เกิน 0.01 มิลลิกรัม/ลิตร แต่ยังคง
 อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำบาดาลที่ใช้เพื่อการบริโภคที่
 กำหนดเกณฑ์อนุโลมสูงสุดไว้ให้มีค่าไม่เกิน 0.05 มิลลิกรัม/ลิตร
 สำหรับคุณภาพน้ำในลำห้วย ลำคลองธรรมชาติ และบ่อน้ำตื้น
 พบว่าส่วนใหญ่มีค่าสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำผิวดิน
 และมาตรฐานคุณภาพน้ำบาดาลที่ใช้เพื่อการบริโภคเกณฑ์
 อนุโลมสูงสุด เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีการสะสมของสารหนูใน
 สิ่งแวดล้อมจากการทำเหมืองในอดีตและจากสภาพธรรมชาติ
 ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา พบว่า การปนเปื้อนของ
 สารหนู ในน้ำผิวดินและน้ำบ่อตื้นในสถานที่ต่างๆ มีแนวโน้มลดลง
 เมื่อไม่มีการรบกวนจากกิจกรรมของมนุษย์มากนัก

3.5 การตรวจประเมินด้านสิ่งแวดล้อมภายหลัง การอนุญาตประทานบัตรเหมืองแร่

การตรวจประเมินด้านสิ่งแวดล้อมภายหลัง
 การอนุญาตประทานบัตรเหมืองแร่ในปีนี้เป็นกรดำเนินการ
 ต่อเนื่องมาจากปีงบประมาณ 2551 ในบริเวณพื้นที่หมู่เหมือง
 และโรงโม่หิน แหล่งหินเขาเชิงเทียน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
 ซึ่งเป็นแหล่งหินขนาดใหญ่มีพื้นที่ทำเหมืองถึง 1,429 ไร่ มี
 ผู้ประกอบการเหมืองแร่ 12 ราย และโรงโม่หิน 19 ราย โดย
 การดำเนินการในระยะที่ 1 ในปีงบประมาณ 2551 ได้ทำการ
 วิเคราะห์สภาพปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และทบทวน
 มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของการทำ
 เหมืองแร่ในภาพรวมของพื้นที่ พร้อมรับฟังข้อคิดเห็นของ
 ประชาชนในพื้นที่ จากนั้นได้กำหนดแผนปฏิบัติการลดผล
 กระทบสิ่งแวดล้อมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปปฏิบัติ รวม
 13 แผนงาน ซึ่งเป็นแผนปฏิบัติการสำหรับผู้ประกอบการ
 6 แผนงาน แผนปฏิบัติการสำหรับชมรมโรงโม่หิน 5 แผนงาน
 และแผนปฏิบัติการสำหรับส่วนราชการส่วนท้องถิ่น 2 แผนงาน
 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าวได้เริ่มดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ
 ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2551 เป็นต้นมา ซึ่งในช่วงระยะเวลาที่มี
 การปฏิบัติงานตามแผน ได้มีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อม
 ควบคู่ไปด้วยเป็นระยะ ๆ เพื่อประเมินผลสำเร็จของการดำเนิน
 งานตามแผน โดยปรากฏว่าผลการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อม
 หลังจากได้มีการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการประมาณ
 15 เดือน ปริมาณฝุ่นแขวนลอย (TSP) ฝุ่นขนาดเล็กกว่า 10
 ไมครอน (PM-10) บริเวณจุดตรวจวัดที่ใกล้กับซอยศรีนคร
 มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพอากาศที่กำหนด และค่า
 ความเข้มข้นของฝุ่นมีแนวโน้มลดลง เช่นเดียวกับดัชนีสิ่งแวดล้อม
 ด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นความดังของเสียงหรือความสั่นสะเทือน
 มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้องและมีแนวโน้มลดลง
 นอกจากนั้นจากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่
 พบว่ามีความพึงพอใจต่อการดำเนินการตรวจประเมินและแก้ไข
 ปัญหาดังกล่าว

แผนการประโยชน์พื้นที่ในอนาคต

ด้านอุตสาหกรรมพื้นฐาน

อุตสาหกรรมพื้นฐาน หมายถึง อุตสาหกรรมที่ทำหน้าที่เป็นฐานการผลิตให้กับประเทศ ประกอบด้วยกลุ่มอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากแร่ อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากปิโตรเลียม และอุตสาหกรรมจัดหาปัจจัยการผลิต เป็นต้น อุตสาหกรรมพื้นฐานจึงมีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมรายสาขาโดยเป็นผู้จัดหาและสร้างความมั่นคงด้านวัตถุดิบ

ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีการพัฒนาทั้งในด้านเทคโนโลยีการผลิต การบริหารจัดการการผลิต และการสร้างมาตรฐานการประกอบการ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้กำหนดนโยบายและจัดทำโครงการต่างๆ เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันในเวทีโลกและสร้างความเติบโตให้กับเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การจัดทำมาตรฐานเศษเหล็กสำหรับอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ระดมความคิดเห็นจากผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเหล็กและพบว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ เรื่องเศษเหล็กซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตเหล็กเพื่อป้อนให้กับอุตสาหกรรมปลายน้ำ ซึ่งมีปริมาณการหมุนเวียนในประเทศน้อยเพียง 5 ล้านตันต่อปี เศษเหล็กในประเทศส่วนใหญ่ยังมีคุณภาพต่ำ เนื่องจากไม่มีมาตรฐานการคัดแยกและการแบ่งประเภทที่ชัดเจนทำให้เป็นอุปสรรคในการซื้อขายและมักเกิดการปัญหาการปลอมปน อันจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพผลิตภัณฑ์ กรมฯจึงได้จัดทำมาตรฐานเศษเหล็กสำหรับอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าของประเทศไทย โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อเสริมสร้างการพัฒนาคุณภาพและการจัดสรรวัตถุดิบที่เป็นระบบ ตลอดจนใช้เป็นมาตรฐานอ้างอิงที่ชัดเจนในการซื้อขายอันจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมในการประกอบธุรกิจ แต่เนื่องจากอุตสาหกรรมเหล็กมีผู้ประกอบการที่มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นจำนวนมาก จึงได้กำหนดแผนดำเนินงานระยะยาวแบ่งเป็น 3 ช่วง ได้แก่ การศึกษารวบรวมชนิดเศษเหล็กตามที่มีการซื้อขายในท้องตลาดและออกประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง กำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก การประเมินผลกระทบและปรับปรุงประกาศของกรมฯ ให้มีความเหมาะสมในทางปฏิบัติ

ในปี 2552 ได้ดำเนินการตามแผนระยะที่ 2 แล้วเสร็จ โดยปรับปรุงประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง การจัดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก พ.ศ. 2549 และจัดทำ

เป็นคู่มือการกำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก ซึ่งมีการแบ่งประเภทเศษเหล็กออกเป็นกลุ่มหลัก 10 ประเภท เพื่อให้มีความสอดคล้องกับการใช้งานจริงและสามารถเทียบเคียงกับมาตรฐานเศษเหล็กสากลได้

สำหรับขั้นตอนการจัดทำคู่มือการกำหนดคุณภาพเศษเหล็ก กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยทำการลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลเชิงลึกในโรงงานประกอบโลหกรรม บริษัทผู้ค้าเศษเหล็ก และสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องอื่นๆ รวมทั้งได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานตรวจสอบการจัดทำคู่มือที่ประกอบด้วยผู้แทนจากภาคราชการ เอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อตรวจสอบและให้คำแนะนำในด้านวิชาการและรูปแบบการจัดทำคู่มือ ให้มีความเหมาะสมในการนำไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม และได้เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเหล็กได้รับทราบและนำไปปรับใช้อย่างทั่วถึงแล้ว

ตัวอย่างเศษเหล็กที่มีการซื้อขายในประเทศไทย

ตามประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง การกำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก

1.1 เศษเหล็กหนาพิเศษ (spot No.1)

เศษเหล็กจากแหล่งเดียวกัน เช่นเศษเหล็กเรือที่มีความหนามากกว่า 6 มม.

1.2 เศษเหล็กหนาและเศษเหล็กรูปพรรณ

เศษเหล็กที่ได้จากการตัดเหล็กแผ่นหนา ซึ่งเศษเหล็กจะต้องมีความหนาไม่น้อยกว่า 6 มม.

2.1 เศษเหล็กหนาประเภทที่ 1

เศษเหล็กกล้าที่ค่อนข้างหนา โดยมากเป็นเศษเหล็กเก่าจากตัวเรือน มีความหนามากกว่า 5 มม.

2.2 เศษเหล็กหนาประเภทที่ 2

เศษเหล็กประเภทนี้ได้แก่ จากพับ ชั้นวางของที่มีความหนาไม่เกิน 5 มม.

3.1 เศษปลายเหล็กจากกระบวนการผลิตเหล็กกล้า

เศษเหล็กส่วนหัวหรือส่วนท้ายของเหล็กที่ตัดออกระหว่างการรีดร้อนเหล็กเส้น ได้แก่ เหล็กเส้นก่อสร้าง

3.2 เศษเหล็กแผ่นจากการตัดขอบ และการบีมขึ้นรูป

เศษเหล็กใหม่จากโรงงาน โดยเป็นเหล็กแผ่นที่ไม่มีสนิมหรือชั้นเคลือบใดๆ ได้จากการบีมและการตัดขอบ

4.1 เศษเหล็กลูกอัดประเภทที่ 1

ผลิตจากเศษเหล็กใหม่ จากกระบวนการผลิตที่ไม่มีผิวเคลือบ มีน้ำหนักต่อหน่วยไม่น้อยกว่า 1 200 กก./ลบ.ม.³

4.2 เศษเหล็กลูกอัดประเภทที่ 2

เศษเหล็กประเภทนี้คล้ายคลึงกับลูกอัดประเภทที่ 1 แต่ต่างกันที่ประเภทนี้ผลิตจากเศษเหล็กเก่า

5. เศษเหล็กขี้

เศษเหล็กที่ผ่านกระบวนการปรับแต่งเพื่อเพิ่มความแน่นโดยการฉีกขี้ ผลิตจากเศษเหล็กหนาประเภทที่ 1 2

6. เศษเหล็กหล่อ

เศษเหล็กประเภทนี้ผลิตจากเหล็กหล่อชนิดที่ไม่มีธาตุผสม เช่น เหล็กหล่อ ฟอง มอเตอร์

7. เศษขี้สังเหล็กกล้า

เศษเหล็กที่ได้จากการตกแต่งชิ้นส่วนเหล็กกล้า เช่นการกลึง การเจาะ ต้องเป็นเศษใหม่ไม่มีสนิมหรือผิวออกไซด์

8. เศษเหล็กบาง

เศษเหล็กประเภทนี้คล้ายคลึงกับเศษเหล็กหนาประเภทที่ 1 2 แต่มีความหนาน้อยกว่า 3 มม. เช่น ปับ ผ้าปับ

9. เศษเหล็กคละ

เศษเหล็กประเภทนี้เกิดจากการผสมเศษเหล็กมากกว่า 1 ชนิด เช่น คละกันระหว่างเศษเหล็กหนากับเศษเหล็กบาง

10.1 เศษเหล็กกระป๋องประเภทที่ 1

เศษเหล็กประเภทนี้ผลิตจากกระป๋องเหล็กโดยนำมาอัดเป็นก้อนและจะต้องไม่มีผิวเคลือบตึบ

10.2 เศษเหล็กกระป๋องประเภทที่ 2

เศษเหล็กประเภทนี้เป็นของเสียจากโรงงานผลิตกระป๋องหรือกระป๋องเก่า และจะต้องไม่มีผิวเคลือบตึบ

2. การพัฒนาโรงงานต้นแบบผลิตปุ๋ยจากทรัพยากรแร่ภายในประเทศ

ดำเนินการพัฒนาโรงงานต้นแบบผลิตปุ๋ยจากทรัพยากรแร่ภายในประเทศ (ปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมซึ่งสามารถผลิตได้จากแร่โดโลไมต์ แร่ยิปซัม ฯลฯ) โดยการพัฒนาประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์วัตถุดิบแร่ พัฒนาระบบการผลิต และพัฒนาผลิตภัณฑ์ ซึ่งทำให้เกิดการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ลดต้นทุนการผลิต พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ และได้ถ่ายทอดเทคโนโลยีให้แก่ผู้ประกอบการกว่า 50 ราย ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการใช้แม่ปุ๋ยเคมีของประเทศไทยมีประมาณ 3.5 ล้านตันต่อปี และมีความต้องการใช้ปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมปีละประมาณ 1.5 ล้านตัน โดยในแต่ละปีจะต้องนำเข้าปุ๋ยคิดเป็นเงินมากกว่า 40,000 ล้านบาทต่อปี ขณะที่การซื้อขายปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมภายในประเทศประมาณ 4,000 ล้านบาทต่อปี การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดต้นทุนการผลิตปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมจึงกระทบต่อประสิทธิภาพการใช้ปุ๋ยและการเพิ่มผลผลิตของประเทศโดยตรง โดยหากมีการขยายผลโครงการต่อเนื่องจะสามารถลดการสูญเสียเงินตราออกต่างประเทศได้หลายพันล้านบาทต่อปี

ทั้งนี้ หลังจากที่ได้ดำเนินการพัฒนาโรงงานต้นแบบผลิตปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมจากทรัพยากรแร่ภายในประเทศแล้วได้ถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมปุ๋ย ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมปุ๋ยของประเทศ ได้แก่

2.1 เกิดการใช้ประโยชน์แร่ที่สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมอย่างคุ้มค่ามากที่สุด

2.2 เกิดการพัฒนาระบบการผลิตในอุตสาหกรรมผลิตปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริม

2.3 เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์ปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมซึ่งใช้แร่เป็นวัตถุดิบในการผลิต

2.4 เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ พัฒนาบุคลากรของประเทศที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมปุ๋ยเพื่อให้มีความรู้ความสามารถ และความเชี่ยวชาญทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

2.5 เกิดการพัฒนาอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักรและเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมปุ๋ย

2.6 ทำให้อุตสาหกรรมปุ๋ยมีความเข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการแข่งขัน สามารถส่งออกปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมนำเงินตราเข้าประเทศได้

2.7 ทำให้เกษตรกรซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้ใช้ปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริมที่มีคุณภาพ ซึ่งจะส่งผลให้การผลิตของภาคเกษตรกรรมมีผลผลิตต่อไร่เพิ่มสูงขึ้น

แสดงการปั่นเม็ดปุ๋ยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริม

3. การส่งเสริมการนำวัสดุเหลือใช้หรือกากของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ เพื่อลดและทดแทนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

ปัจจุบันกระแสการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทวีความรุนแรงขึ้น อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงสถานะแวดล้อมและภูมิอากาศทั่วโลก ซึ่งรัฐบาลไทยได้ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวโดยได้กำหนดเป็นนโยบายสำคัญด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ในการควบคุมและลดปริมาณขยะและกากของเสียที่เกิดขึ้นเฉลี่ย 35 ล้านตันต่อปี (เป็นขยะมูลฝอยจากภาคครัวเรือนและสำนักงาน 15 ล้านตันต่อปี และกากของเสียจากภาคอุตสาหกรรม 19-21 ล้านตันต่อปี) รวมทั้งสนับสนุนและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อให้เกิดการใช้ซ้ำ

หรือหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหาโลกร้อน ลดมลพิษ ลดและทดแทนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และลดงบประมาณในการจัดการขยะและกากของเสีย ซึ่งหากต้องกำจัดขยะและกากของเสียที่เกิดขึ้นทั้งหมดโดยการฝังกลบ คาดว่าจะใช้งบประมาณสูงถึง 52,500 ล้านบาทต่อปี ในการจัดการ (ประมาณค่าจัดการเฉลี่ยขั้นต่ำที่ 1,500 บาทต่อตัน) และยังก่อให้เกิดการสิ้นเปลืองทรัพยากรธรรมชาติและปัญหามลพิษด้วย

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งมีภารกิจหลักในบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ รวมทั้งสร้างความมั่นคงด้านวัตถุดิบให้เพียงพอต่อความต้องการใช้ของภาคอุตสาหกรรม ได้ตระหนักถึงความสำคัญของนโยบายรัฐบาลดังกล่าว โดยที่ผ่านมามีตั้งแต่ปีงบประมาณ 2551 ถึง 2552 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนิน “โครงการพัฒนาส่งเสริมการใช้ทรัพยากรแร่และโลหะหมุนเวียนเพื่อการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ” เพื่อศึกษา รวบรวมข้อมูล และคัดเลือกกลุ่มวัสดุเหลือใช้หรือกากของเสียจากภาคอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycling) เพื่อลดและทดแทนการใช้ทรัพยากรแร่ธรรมชาติ รวมทั้งดำเนินโครงการนำร่องการใช้

เทคโนโลยี เพื่อนำวัสดุเหลือใช้หรือกากของเสียจากภาคอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสูงสุดในการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ให้เกิดเป็นรูปธรรมและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาประเทศ

ในปี 2552 ผลการดำเนินงานโครงการ ได้นำร่องให้มีการใช้ประโยชน์วัสดุเหลือใช้หรือกากของเสียที่มีศักยภาพในการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycling) 1 ชนิด ได้แก่ กากตะกอนจากกระบวนการชุบเหล็กและโลหะ ซึ่งเป็นกลุ่มวัสดุเหลือใช้หรือกากของเสียที่มีการส่งออกนอกประเทศและยังไม่มีเทคโนโลยีการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ในประเทศ โดยได้คัดเลือกจากกลุ่มวัสดุเหลือใช้หรือกากของเสียจากภาคอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ จากผลการศึกษาที่ได้ดำเนินการในปีงบประมาณ 2551 โดยได้ศึกษาและทดลองทั้งในระดับ Lab scale และ Pilot scale เพื่อให้มีกระบวนการหรือเทคโนโลยีต้นแบบในการแยกสกัดโลหะในกากตะกอนดังกล่าวกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ ซึ่งหากมีการนำกากตะกอนดังกล่าวกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่อย่างครบวงจร จะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในประเทศได้ปีละกว่า 100 ล้านบาท และเป็นการลดการใช้ทรัพยากรใหม่ด้วย

▶ 4. การส่งเสริมการนำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาดไปประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ในปัจจุบันแนวโน้มการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรมจะมุ่งเน้นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของตนเอง โดยหนึ่งในกลยุทธ์ คือ การนำเทคโนโลยีสะอาดมาประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมของตนเองและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้ง แนวคิดการใช้เทคโนโลยีสะอาดในภาคอุตสาหกรรมยังขยายวงกว้างไปยังเวทีข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงริเริ่มนำแนวคิดด้านเทคโนโลยีสะอาดมาใช้ เพื่อลดปริมาณการใช้วัตถุดิบพลังงานและมลพิษที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากของเสีย และมีต้นทุนการผลิตที่สูง โดยกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาด ไปประยุกต์ใช้มาตั้งแต่ปี 2550 โดยริเริ่มในกลุ่มสถานประกอบการโรงแต่งแร่และโลหกรรมก่อน ปัจจุบันมีสถานประกอบการที่นำแนวคิดดังกล่าวไปปฏิบัติแล้วจำนวน 7 ราย สามารถลดต้นทุนการผลิตให้กับผู้ประกอบการได้ ดังนี้

1) บริษัท H.C. Stark จำกัด จังหวัดระยอง

สามารถลดการใช้สารเคมีและพลังงานในการประกอบการได้ 2.5 ล้านบาท และลดการใช้น้ำภายในโรงงานได้อีก 140,000 m³/ปี

2) โรงถลุงสังกะสี บริษัท ผาแดงอินดัสทรี จำกัด (มหาชน) จังหวัดตาก

สามารถนำโลหะสังกะสีที่ปนเปื้อนไปกับน้ำเสียขึ้นมาใช้ใหม่ในกระบวนการผลิตได้ประมาณ 1,400 ตัน/ปี มูลค่า 30 ล้านบาท/ปี

3) โรงแต่งนายณรงค์ แจ่มใส จังหวัดระยอง

สามารถลดการใช้เชื้อเพลิงในการอบทรายได้ประมาณ 600 ตัน/ปี คิดเป็นมูลค่า 400,000 บาท/ปี

4) บริษัท เคมีแมน จำกัด จังหวัดสระบุรี

ดำเนินการปรับปรุงค่า Power factor ที่หม้อแปลงไฟฟ้าให้สูงขึ้น สามารถลดต้นทุนด้านพลังงานได้ 60,000 บาท/ปี

5) บริษัท จี สติล จำกัด (มหาชน) จังหวัดระยอง

ปรับปรุงระบบการเผาไหม้ภายในเตาหลอม ให้ใช้เวลาในการหลอมลดลง ทำให้สามารถ ลดต้นทุนด้านการใช้พลังงานในเตาหลอมได้มากกว่า 48 ล้านบาท/ปี

6) บริษัท สุรินทร์ ออมยา เคมีคอล (ประเทศไทย) จำกัด จังหวัดลพบุรี

ปรับปรุงระบบไฟฟ้า สามารถลดการใช้พลังงานภายในสถานประกอบการได้ 2.7 kw คิดเป็นมูลค่า 67,000 บาท/ปี

7) บริษัท ระยอง อินเตอร์ เนชั่นแนล แชนด์ ชีพพลาย จำกัด จังหวัดฉะเชิงเทรา

จัดทำแผนการผลิตที่สอดคล้องตามแนวคิด CT และตรวจสอบค่าพลังงานไฟฟ้าที่สูญเสียตามจุดต่างๆ ภายในโรงงาน ทำให้สามารถลดต้นทุนในกระบวนการล้างทราย ได้ประมาณ 120,000 บาท/ปี

► 5. มูลค่าการผลิต การนำเข้า การส่งออก ด้านโลหกรรม

ผลิตภัณฑ์โลหะที่ผลิตได้จากโรงงานประกอบโลหกรรมซึ่งเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญของประเทศ ในปี 2552 มีจำนวน 9 ชนิด คิดเป็นมูลค่าประมาณ 140,000 ล้านบาท โดยผลผลิตทั้งหมดประกอบด้วยผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป และผลิตภัณฑ์ขั้นกลางที่ใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะใช้เพื่อตอบสนองการบริโภคภายในประเทศและมีบางส่วนที่ส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม กำลังการผลิตโลหะของผู้ประกอบการภายในประเทศยังคงมีไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์โลหะทั้งหมดทำให้ประเทศไทยต้องพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศด้วย โดยมีรายละเอียดของผลการดำเนินงาน ดังนี้

การผลิต

มีการผลิตโลหะทั้งหมดคิดเป็นมูลค่าประมาณ 140,000 ล้านบาท ลดลงจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 30 โดยโลหะที่มีมูลค่าการผลิตสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ผลิตภัณฑ์เหล็กและเหล็กกล้า ดีบุก สังกะสี ทองคำ และตะกั่ว โดยมีมูลค่าการผลิตประมาณ 114,800 9,100 6,000 5,800 และ 3,300 ล้านบาท ตามลำดับ

การนำเข้า

ผลิตภัณฑ์โลหะที่มีมูลค่าการนำเข้าสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า ทองคำ ทองแดง อะลูมิเนียม และเงิน โดยมีมูลค่าการนำเข้าประมาณ 229,000 144,400 68,600 34,400 และ 19,600 ล้านบาท ตามลำดับ

การส่งออก

ผลิตภัณฑ์โลหะที่มีมูลค่าการส่งออกสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ทองคำ เหล็กและเหล็กกล้า เงิน ทองแดง และอะลูมิเนียม โดยมีมูลค่าการส่งออกประมาณ 241,600 51,300 34,200 20,800 และ 8,900 ล้านบาท ตามลำดับ

ด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

การพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรม ให้มีภารกิจในการส่งเสริมและพัฒนา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ในภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย โดยดำเนินการเชิงรุกในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม สนับสนุนให้สถานประกอบการประยุกต์ใช้การจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพและทันสมัย เพื่อเป็นฐานให้ภาคการผลิตตลอดโซ่อุปทานมีความเข้มแข็ง ส่งผลให้ต้นทุนการประกอบการลดลงและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งเป็นไปตามนโยบายรัฐบาล และแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. 2550-2554 โดยเฉพาะในยุทธศาสตร์การปรับปรุงประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต (Business Logistics Improvement)

ในปีงบประมาณ 2552 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการเชิงรุกในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรม ดังนี้

▶ 1. เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กรให้แก่สถานประกอบการ

ดำเนินการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กร ให้แก่สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม เพื่อให้สถานประกอบการสามารถยกระดับศักยภาพด้านโลจิสติกส์ ซึ่งเป็นการขยายการดำเนินงานจากปีงบประมาณ 2551 โดยกลุ่มเป้าหมายในปี 2552 ได้แก่ สถานประกอบการที่อยู่ในกำกับดูแลของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ คือ 1) เหมืองแร่ 2) โรงแต่งแร่ 3) โรงโม่ บดหรือย่อยหิน และ 4) โรงงานประกอบโลหกรรม และสถานประกอบการในอุตสาหกรรมเซรามิก ภายใต้ “โครงการเพิ่มประสิทธิภาพอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน” โดยมีการประชาสัมพันธ์โครงการพร้อมทั้งจัดฝึกอบรม ด้านโลจิสติกส์ให้แก่ผู้ประกอบการภาคกลาง (กรุงเทพฯ) ภาคเหนือ (เชียงใหม่) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (อุดรธานี) ภาคตะวันออก (ระยอง) และภาคใต้ (สงขลา) มีผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งสิ้น 500 ราย

ผลจากการดำเนินงาน มีสถานประกอบการเข้าร่วมโครงการ 30 ราย โดยได้ให้คำปรึกษาเชิงลึกในสถานประกอบการที่สมัครเข้าร่วมโครงการ รายละเอียด 2 ครั้ง มีการจัดทำโครงการแก้ไข ปัญหาและเพิ่มประสิทธิภาพโลจิสติกส์ รวม 84 โครงการ เป็นโครงการเกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพโลจิสติกส์ 52 โครงการ และโครงการลดต้นทุนโลจิสติกส์ 32 โครงการ ส่งผลให้ต้นทุนโลจิสติกส์โดยเฉลี่ยของสถานประกอบการลดลงร้อยละ 12.3 เมื่อเทียบกับก่อนเริ่มโครงการ และประสิทธิภาพการจัดการด้านโลจิสติกส์โดยเฉลี่ยของ สถานประกอบการเพิ่มขึ้นร้อยละ 12.9 เมื่อเทียบกับก่อนเริ่มโครงการ โดยสถานประกอบการในแต่ละประเภทที่มีการพัฒนาประสิทธิภาพโลจิสติกส์ดีเด่น จะได้รับการเสนอชื่อเพื่อรับรางวัล “การพัฒนาประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ดีเด่น ประจำปี 2552” ซึ่งมีกำหนดในเดือนกุมภาพันธ์ 2553

2. เพิ่มประสิทธิภาพการเชื่อมโยงกลุ่มอุตสาหกรรมระหว่างผู้ประกอบการในโซ่อุปทาน

พัฒนาประสิทธิภาพการเชื่อมโยงกลุ่มอุตสาหกรรมระหว่างผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ของไทย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายย่อย (SMEs) โดยการพัฒนาซอฟต์แวร์ตามมาตรฐาน XML ที่สามารถบูรณาการการส่งเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ระหว่างผู้ประกอบการที่อยู่ในโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ โดยจัดทำเป็นระบบ Web -

Based สำหรับการเชื่อมโยงข้อมูลและทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้ (1) Purchasing Order (2) Advance Shipment Notification (3) Inventory Report (4) Forecast และ (5) Supplier Evaluation พร้อมทั้งนำร่องการเชื่อมโยงระบบให้แก่ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ ประกอบด้วย ผู้ผลิตชิ้นส่วนลำดับที่หนึ่ง (Tier1) จำนวน 2 ราย คือ บริษัท ไทยรุ่งยูเนี่ยนคาร์ จำกัด (มหาชน) และบริษัท เอเซียพีริซัน จำกัด และผู้ผลิตชิ้นส่วนรายย่อยลำดับที่ 2 (Tier 2) จำนวน 10 ราย ผลที่ได้ รับจะทำให้ผู้ประกอบการลดขั้นตอน ต้นทุน และเวลา ตลอดจนเพิ่มความถูกต้องด้านการทำธุรกรรม ลดปริมาณสินค้าคงคลัง รวมทั้งสามารถตอบสนองต่อความต้องการให้กับลูกค้าซึ่งเป็นผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ได้อย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ จะขยายผลการดำเนินการในปีงบประมาณ 2553 เพื่อให้การพัฒนาประสิทธิภาพการเชื่อมโยงข้อมูลในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์มีความต่อเนื่อง

3. การพัฒนาขีดความสามารถด้าน โลจิสติกส์ด้วยการจัดทำตัวชี้วัดเชิงประสิทธิภาพ (LPIs)

จัดทำต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายภาคการผลิต ซึ่งเป็นหนึ่งในดัชนีชี้วัดการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ การดำเนินงานที่ผ่านมา ได้นำร่องจัดทำต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายของอุตสาหกรรมเหล็กและเซรามิก ทำให้ได้ต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายของอุตสาหกรรมเหล็กอยู่ที่ร้อยละ 7.96 โดยเป็นต้นทุนการขนส่งสินค้าร้อยละ 2.052 ต้นทุนสินค้าคงคลังร้อยละ 5.179 ต้นทุนคลังสินค้าร้อยละ 0.006 และต้นทุนบริหาร

จัดการร้อยละ 0.724 ในขณะที่อุตสาหกรรมเซรามิกมีต้นทุนยอดขายอยู่ที่ร้อยละ 13.38 โดยเป็นต้นทุนการขนส่งสินค้าร้อยละ 3.3 ต้นทุนสินค้าคงคลังร้อยละ 2.45 ต้นทุนคลังสินค้าร้อยละ 1.55 และต้นทุนบริหารจัดการร้อยละ 6.08 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว ไทยยังต้องปรับปรุงพัฒนาไปสู่มาตรฐานสากลต่อไป

4. พัฒนาระบบตลาดสินค้าอุตสาหกรรมออนไลน์ หรือตลาดกลางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อสร้างปัจจัยเอื้อสนับสนุนการประกอบธุรกิจของภาคอุตสาหกรรม

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้พัฒนาศูนย์บริการข้อมูลโลจิสติกส์ (Logistics Center) ภายใต้ชื่อเว็บไซต์ชื่อ www.industry4u.com โดยมีระบบให้บริการสมาชิก ดังนี้ (1) ระบบตลาดสินค้าอุตสาหกรรมออนไลน์ (E-Market place) (2) ระบบฐานข้อมูลโลจิสติกส์ (Logistics Information Center) (3) ระบบจัดการรถขนส่งเที่ยวกลับ (Backhauling Platform) เพื่อการเป็นศูนย์กลางข้อมูลโลจิสติกส์อุตสาหกรรมที่สามารถเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารระหว่างผู้ประกอบการตลอดโซ่อุปทาน โดยการแสดงข้อมูลคุณลักษณะและข้อมูลแผนที่ของแหล่งวัตถุดิบ สินค้าอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมสนับสนุนด้านโลจิสติกส์ ผู้ให้บริการและผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์ ตลอดจนข้อมูลผู้ประกอบการที่มีหรือประสงค์ใช้รถขนส่งเที่ยวกลับ ซึ่งสมาชิกสามารถใช้ประโยชน์ในการโฆษณาสินค้า วางแผนธุรกิจ เลือกทำเลที่ตั้ง เลือกเส้นทางการขนส่ง จับคู่ธุรกิจ

และอื่นๆ โดยสามารถนำเข้าและปรับปรุงข้อมูลได้ด้วยตัวเอง ปัจจุบัน มีสมาชิกทั้งสิ้น 3,572 คน (25 กันยายน 2552) นอกจากนี้ ยังได้จัดทำเว็บไซต์สำนักๆ เพื่อให้บริการข้อมูลข่าวสาร และองค์ความรู้ด้านโลจิสติกส์ภายใต้ชื่อ <http://logistics.dpim.go.th>

นอกจากการพัฒนาระบบตลาดสินค้าออนไลน์ดังกล่าวแล้ว ยังได้จัดฝึกอบรมเทคโนโลยีสารสนเทศโลจิสติกส์ให้แก่สมาชิกและผู้ที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 1) การประยุกต์ใช้งาน Google Map ในการจัดการระบบโลจิสติกส์ 2) การประยุกต์ใช้งานเทคโนโลยี Barcode ในการจัดการระบบโลจิสติกส์ 3) EPC/RFID for business efficiency และ 4) การประยุกต์ใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศทางภูมิศาสตร์สำหรับการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน (GIS for Logistics and Supply Chains Management) โดยมีผู้เข้ารับการฝึกอบรม จำนวน 314 ราย

5. ตรวจสอบการจัดการโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมเพื่อให้รางวัลอุตสาหกรรมดีเด่น

ได้มอบรางวัลอุตสาหกรรมดีเด่น (The Prime Minister Industry Award) ประจำปี 2552 ประเภทการจัดการโลจิสติกส์ เพื่อกระตุ้นและส่งเสริมให้สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมเห็นความสำคัญ มีการจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การประกอบการสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล โดยในปี 2552 มีสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่สมัครเข้ารับการคัดเลือกกับรางวัลอุตสาหกรรม ประเภทการจัด

การโลจิสติกส์ จำนวน 12 ราย ซึ่งสถานประกอบการที่ได้รับรางวัลอุตสาหกรรม ประจำปี 2552 ประเภทการจัดการโลจิสติกส์ ได้แก่ บริษัท สยามยูไนเต็ดสตีล (1995) จำกัด โดยนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี ได้ให้เกียรติเป็นประธานในพิธีมอบรางวัล เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2552 ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล

6. ผลักดันการขับเคลื่อนนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาโลจิสติกส์ของประเทศ

โดยประสานความร่วมมือกับหน่วยงานเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชน ภาคการศึกษาเพื่อบูรณาการงานพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ เช่น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงคมนาคม

ฯลฯ โดยได้ร่วมประชุมหารือและให้ความเห็นในเรื่องต่างๆ เช่น ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพระบบโลจิสติกส์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยในเวทีโลก กฎระเบียบการตรวจสอบตู้คอนเทนเนอร์บรรทุกสินค้าทางเรือเข้าสู่สหรัฐฯ ภายใต้ Improving American's Security Act of 2557 เป็นต้น

7. การฝึกอบรมผู้ว่าจ้างภายใต้โครงการเพิ่มศักยภาพผู้ว่าจ้างเพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและสังคมในชุมชน (ต้นกล้าอาชีพ)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้เข้าร่วมโครงการต้นกล้าอาชีพ โดยจัดฝึกอบรมหลักสูตร “การจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าของภาคอุตสาหกรรม” เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานสำหรับบัณฑิตจบใหม่และผู้ว่าจ้างจากอุตสาหกรรมจำนวน 1 หลักสูตร ระยะเวลาฝึกอบรม 20 วัน โดยมีเป้าหมายการจัดฝึกอบรมทั้งหมด 10 รุ่น รุ่นละ 50 ราย รวมทั้งสิ้น 500 ราย โดยจัดฝึกอบรม ณ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งผลการดำเนินการจนถึงปัจจุบัน (31 ตุลาคม 2552) ได้จัดฝึกอบรมไปแล้วทั้งสิ้น 4 รุ่น มีผู้สมัครเข้ารับการอบรมรวม 161 ราย และมีผู้ผ่านเกณฑ์การฝึกอบรมทั้งสิ้น 140 คน

การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ ตามแนวทางของเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ (PMQA) ตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของสำนักงาน ก.พ.ร. ซึ่งได้แบ่งหมวดการจัดการองค์กรเป็น 7 หมวด และวาง Road map ของการพัฒนาองค์กรออกเป็น 3 ปี ตั้งแต่ปี 2552 – 2554 เพื่อผลักดันให้ส่วนราชการ ผ่านเกณฑ์คุณภาพ การบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐาน ปีละ 2 หมวด โดยในส่วนของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งได้ถูกจัดให้อยู่ในส่วน ของ กรมบริการ จึงได้มีการวางแผนการ พัฒนาองค์กร ใน 3 ปี ดังกล่าว ได้แก่

1. ปี 2552 เป็นการพัฒนาเพื่อให้ผ่านเกณฑ์ในหมวดที่ 3 การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และหมวดที่ 6 การจัดการกระบวนการ
2. ปี 2553 เป็นการพัฒนาเพื่อให้ผ่านเกณฑ์ในหมวดที่ 1 การนำองค์กร และหมวดที่ 5 การมุ่งเน้นทรัพยากรบุคคล
3. ปี 2554 เป็นการพัฒนาเพื่อให้ผ่านเกณฑ์ในหมวดที่ 2 การวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ และหมวดที่ 4 การวัด วิเคราะห์ และการจัดการความรู้

สำหรับในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการพัฒนาองค์กร ในหมวดที่ 3 และ 6 ดังกล่าวอย่างประสบความสำเร็จ และมีผลการปรับปรุง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน และการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ดังนี้

1. การพัฒนาในหมวดที่ 3 การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งมีประเด็นที่ต้องพิจารณาปรับปรุงตามเกณฑ์ถึง 10 ประเด็น ปรากฏผลการปรับปรุง โดยสรุปได้แก่ มีการกำหนดกลุ่มผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ตามพันธกิจอย่างครบถ้วน เพื่อให้สามารถดำเนินการ เรียนรู้ความต้องการ และตอบสนองได้อย่างเต็มที่ และมีการสำรวจ ความต้องการ และการวัด ความพึงพอใจ และความไม่พึงพอใจ โดย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA) ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่น่าเชื่อถือมาดำเนินการ มีการปรับปรุงช่องทางการติดต่อ การเรียนรู้ระหว่างกัน กำหนดผู้รับผิดชอบในการจัดการข้อร้องเรียน และมี การจัดทำคู่มือการร้องเรียน และระบบการนำเรื่องร้องเรียนมาใช้ในการปรับปรุงการทำงาน มีการสร้างเครือข่าย และจัด

กิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเฉพาะเครือข่ายภาคประชาชนมีถึง 62 เครือข่าย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานของกรม ในโครงการสำคัญๆ เช่น การจัดตั้งคณะทำงานร่วมภาครัฐ ผู้ประกอบการ ประชาชน ในชื่อ คณะทำงานตรวจสอบ กำกับดูแลการมีส่วนร่วม และเพื่อเป็นการพัฒนาการบริการของเจ้าหน้าที่ ได้มีการจัดทำมาตรฐาน และคู่มือการปฏิบัติตัวของบุคลากรในการให้บริการผู้มาติดต่อ และมีการแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อติดตามคุณภาพการให้บริการ เป็นต้น

2. การพัฒนาในหมวดที่ 6 การจัดการกระบวนการ ซึ่งมีประเด็นที่ต้องพิจารณาปรับปรุงตามเกณฑ์ถึง 6 ประเด็น ปรากฏผลการปรับปรุงโดยสรุป ได้แก่ มีการกำหนดกระบวนการสร้างคุณค่า ซึ่งก็คือ กระบวนการสำคัญที่สร้างประโยชน์ ให้แก่ผู้รับบริการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และส่งผลต่อการบรรลุพันธกิจหลักของกรม จำนวน 10 กระบวนการ และกระบวนการสนับสนุน จำนวน 8 กระบวนการ ได้แก่

กระบวนการสร้าง คุณค่าประกอบด้วย 1) กระบวนการอนุญาต 2) กระบวนการกำกับดูแลและตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย 3) กระบวนการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างองค์ความรู้ 4) กระบวนการพัฒนา ประสิทธิภาพการประกอบการ 5) กระบวนการ ให้บริการข้อมูล แนะนำ และให้คำปรึกษาทางวิชาการ 6) กระบวนการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่ประกอบการ 7) กระบวนการฟื้นฟูพื้นที่การทำเหมืองแร่ 8) กระบวนการวิเคราะห์ตัวอย่างแร่ โลหะ และธรณีวัตถุ 9) กระบวนการรับเรื่องร้องเรียน และแก้ไขปัญหา และ 10) กระบวนการควบคุมการจัดเก็บรายได้

กระบวนการสนับสนุน ประกอบด้วย 1) กระบวนการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคล 2) กระบวนการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ 3) กระบวนการบริหารจัดการการเงินและพัสดุ 4) กระบวนการพัฒนากฎหมายและสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมาย 5) กระบวนการบริหารความเสี่ยง 6) กระบวนการควบคุมภายใน 7) กระบวนการตรวจสอบภายใน และ 8) กระบวนการพัฒนาระบบบริหาร

หลังจากนั้น ได้ดำเนินการกำหนดข้อกำหนดที่สำคัญ และตัวชี้วัดของกระบวนการ มีการจัดทำผังขั้นตอนการทำงาน และกำหนดเป็นคู่มือการปฏิบัติงาน เพื่อให้การทำงานของเจ้าหน้าที่เป็นไปในมาตรฐานเดียวกัน ทั้งกระบวนการสร้างคุณค่า และกระบวนการสนับสนุน ถึง 15 คู่มือ

ทั้งนี้ การทำงานดังกล่าวกินความทั้งการออกแบบ การปรับปรุง และการพัฒนากระบวนการทำงานให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นยิ่งกว่านั้น ก็ได้มีการกำหนดระบบรองรับภาวะฉุกเฉินที่อาจมีผลกระทบต่อการทำงาน ในที่นี้ คือ การจัดทำแผนป้องกันและระงับอัคคีภัย และมีการซักซ้อมการดำเนินการตามแผนไปแล้ว โดยกระบวนการและแผนที่จัดทำขึ้น ได้มีการเผยแพร่ให้บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องรับทราบ และนำไปปฏิบัติจนครบถ้วนและในบางกระบวนการ ได้มีการปรับปรุงการทำงาน เพื่อให้ผลการดำเนินการดีขึ้น และป้องกันไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด การทำงานซ้ำ และความสูญเสีย ไปแล้ว ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

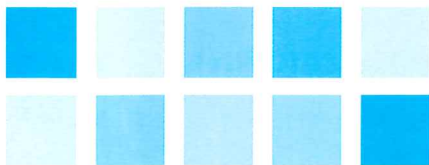
ผลการพัฒนาองค์กรทั้ง 2 หมวดตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐานดังกล่าว กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้รับการตรวจสอบจากสำนักงาน ก.พ.ร. ซึ่งได้มอบหมายให้

นักวิชาการมาตรวจสอบแล้ว ผลปรากฏว่ากรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีการดำเนินการที่ผ่านเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐระดับพื้นฐานแล้วทั้ง 2 หมวด ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันได้ถึงความสำเร็จของการพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ทั้งนี้ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 และ 2554 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จะได้ดำเนินการพัฒนาองค์กรไปสู่ความเป็นเลิศ ตามเกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐให้ครบถ้วนทุกหมวดต่อไป

ผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ

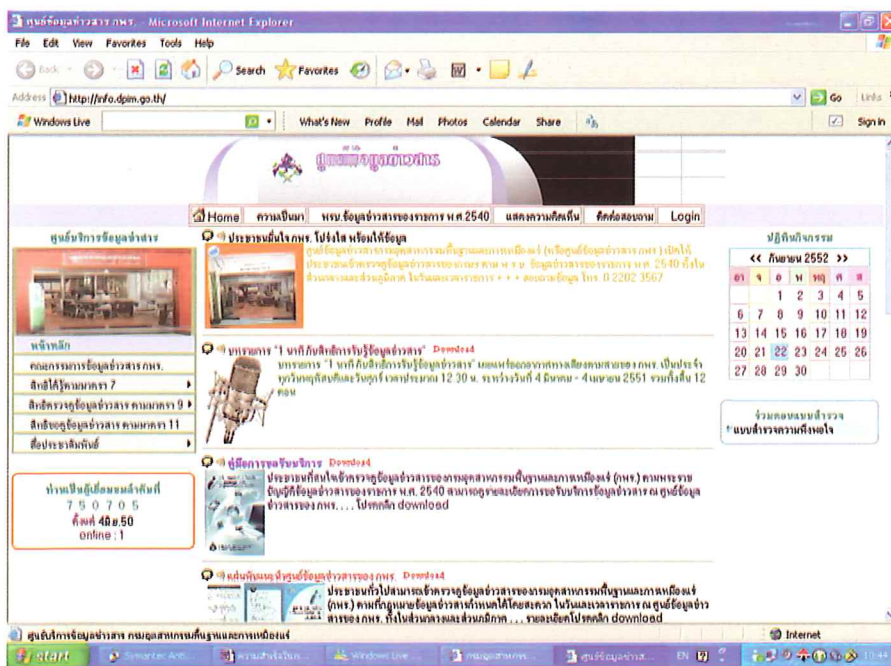

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) คำนึงถึงสิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 และตระหนักถึงความสำคัญในการสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบกระบวนการทำงานของระบบราชการให้มีความโปร่งใสและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงดำเนินการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 อย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งมีการจัดตั้ง “ศูนย์ข้อมูลข่าวสารกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่” หรือ “ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร.” ขึ้น ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพื่อเป็นสถานที่จัดเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ตามที่กำหนดในมาตรา 9 ของกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ เพื่อเปิดโอกาสให้กับประชาชนในการรับรู้และเข้าตรวจดูข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ได้ด้วยตนเองโดยสะดวก

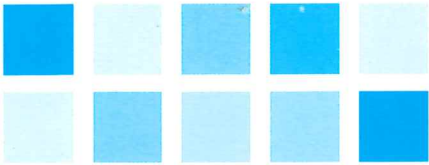
การดำเนินงานของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. นอกจากจะเป็นการปฏิบัติราชการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการดังกล่าวแล้ว ยังเป็นการดำเนินงานที่สอดคล้องกับการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของกรมฯ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ตัวชี้วัดที่ 4.4 ระดับความสำเร็จในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการไปพร้อมกัน โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ได้มีการดำเนินงานด้านการเปิดเผยหรือให้บริการข้อมูลข่าวสารของกรมฯ สรุปได้ดังนี้

การจัดรวบรวมข้อมูลข่าวสารไว้ให้บริการ

ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. ได้มีการจัดรวบรวมข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ตามมาตรา 9 แห่ง พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ไว้ให้ประชาชนสามารถเข้าตรวจสอบได้โดยสะดวกด้วยตนเองอย่างครบถ้วน และเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ รวมทั้ง ดำเนินการจัดระบบในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสาร และจัดทำดัชนีข้อมูลข่าวสารไว้ให้บริการ เพื่ออำนวยความสะดวกในการค้นหาและสืบค้นข้อมูลได้โดยสะดวกและรวดเร็ว

พร้อมกันนี้ กรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้จัดทำเว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. ชื่อ <http://info.dpim.go.th> เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชนสามารถสืบค้นข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลเกี่ยวกับประกาศประกวดราคา ประกาศสอบราคา และสรุปผลการพิจารณาการจัดซื้อจัดจ้าง ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

บริหารจัดการเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอย่างเป็นระบบ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของกรมฯ โดยมี รองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นประธานกรรมการ มีผู้อำนวยการสำนักหรือผู้แทน เป็นกรรมการ เพื่อรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 และมอบหมายให้มีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. ไว้คอยให้บริการแก่ประชาชน และกำหนดให้มีการบริการข้อมูลข่าวสารเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ในการให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนด้วยความรวดเร็ว พร้อมทั้งทำหน้าที่ในการจัดเก็บสถิติและสรุปผลการให้บริการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแก่ผู้บริหารทราบเป็นรายไตรมาสอย่างสม่ำเสมอ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 นี้ มีผู้มาใช้บริการ ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค รวมทั้งสิ้น 133 ราย และมีสถิติในการเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. จำนวน 534,083 ครั้ง

สถิติผู้มาใช้บริการและการเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร.

ช่วงเวลา	จำนวนผู้มาขอรับบริการ ทั้งในส่วนกลางและ ส่วนภูมิภาค (คน)	จำนวนครั้งในการเข้าเยี่ยมชม เว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. (ครั้ง)
'ไตรมาสที่ 1 (ตุลาคม – ธันวาคม 2551)	55	56,974
'ไตรมาสที่ 2 (มกราคม – มีนาคม 2552)	32	65,498
'ไตรมาสที่ 3 (เมษายน – มิถุนายน 2552)	23	201,281
'ไตรมาสที่ 4 (กรกฎาคม – กันยายน 2552)	23	210,330
รวม	133	534,083

การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ

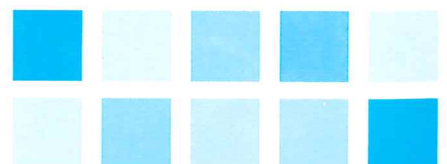
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรของกรมฯ มีการปฏิบัติหน้าที่ในการให้บริการข้อมูลข่าวสารตามบทบัญญัติของกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการได้อย่างถูกต้อง โดยจัดให้มีการฝึกอบรมเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการมาโดยตลอด สำหรับในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ได้จัดให้มีการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ปฏิปัติราชการอย่างไรให้ถูกต้องตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ” ขึ้น เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2552 ณ ห้องประชุมใหญ่ ชั้น 1 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ โดยนางวนิดา สักการโกศล ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ได้ให้เกียรติมาเป็นวิทยากรในการสัมมนา มีเจ้าหน้าที่ของกรมฯ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่นๆ ภายใต้งค์กักระทรวงอุตสาหกรรม เข้าร่วมสัมมนาจำนวน 165 คน

นอกจากนั้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ยังจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่เกี่ยวกับสิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน และการดำเนินงานของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. ให้ประชาชนได้รับทราบโดยทั่วไปอย่างกว้างขวาง ผ่านสื่อต่างๆ ได้แก่ แผ่นพับ คู่มือการขอรับบริการ โปสเตอร์ บทความประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ และเว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. ข้อความอักษรวิ้งเผยแพร่ทางโทรทัศน์ แถบโฆษณาประชาสัมพันธ์ (แบนเนอร์) เผยแพร่บนเว็บไซต์ของกรมฯ (www.dpim.go.th) เสียงตามสาย และป้ายอักษรวิ้ง

การเปิดรับฟังความคิดเห็นและการพัฒนาศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร.

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้เปิดช่องทางในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ผ่านทางช่องทางต่างๆ ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจ ผู้รับฟังความคิดเห็น บอร์ดแสดงความคิดเห็นบนเว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. เปิดให้มีการแสดงความคิดเห็นทางโทรสาร อีเมล และไปรษณีย์ เพื่อนำความคิดเห็นของประชาชนมาพิจารณาประกอบการบริหารจัดการด้านการเปิดเผยหรือให้บริการข้อมูลข่าวสาร และการดำเนินงานของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ได้มีการนำความคิดเห็นของประชาชนมาปรับปรุงการดำเนินงานของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กพร. แล้ว ได้แก่ การปรับปรุงเว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสารให้มีความสวยงามมากยิ่งขึ้น

ประชาชนที่สนใจสามารถขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารของกรมฯ ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้ที่ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ในวันและเวลาราชการ โดยส่วนกลางตั้งอยู่ที่ ชั้น 1 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ โทรศัพท์ 0 2202 3567 โทรสาร 0 2644 8746 อีเมล pr@dpim.go.th หรือทางเว็บไซต์ที่ <http://info.dpim.go.th>

งบประมาณรายจ่าย และงบแสดงฐานะการเงิน

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

งบประมาณรายจ่าย และงบแสดงฐานะการเงิน

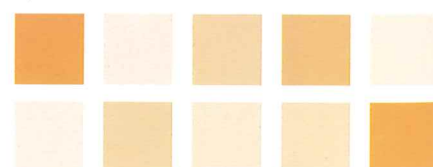
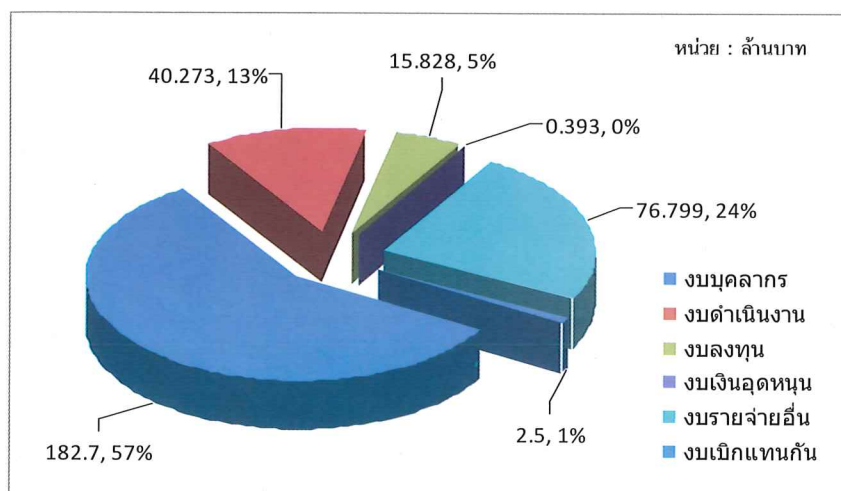
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2552

งบประมาณรายจ่าย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้รับการจัดสรรงบประมาณรวมเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน 318.493 ล้านบาท แบ่งออกเป็น งบประมาณตาม ผลผลิตที่ 1 อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับการกำกับดูแลให้สามารถอยู่ร่วมกับชุมชนและสังคมได้ 174.793 ล้านบาท และ งบประมาณตาม ผลผลิตที่ 2 อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับการส่งเสริมการจัดหาวัตถุดิบและพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต 141.552 ล้านบาท โดยจำแนกตามประเภทรายจ่ายได้ ดังนี้

งบบุคลากร	182.700	ล้านบาท
งบดำเนินงาน	40.273	ล้านบาท
งบลงทุน	15.828	ล้านบาท
งบเงินอุดหนุน	0.393	ล้านบาท
งบรายจ่ายอื่น	76.799	ล้านบาท
งบเบิกแทนกัน	2.500	ล้านบาท

งบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2552

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2552

	หมายเหตุ	(หน่วย : บาท)
สินทรัพย์		
สินทรัพย์หมุนเวียน		
เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	2	93,741,770.07
ลูกหนี้ระยะสั้น		229,956,980.04
รายได้ค้างรับ		540,873.66
สินค้าและวัสดุคงเหลือ		6,210.20
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน		324,245,833.97
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		
ลูกหนี้ระยะยาว		0.00
ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)	3	183,686,431.46
สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)	4	798,052.00
สินทรัพย์ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	5	4.00
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนอื่น		0.00
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		184,484,487.46
รวมสินทรัพย์		508,730,321.43

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2552

(หน่วย : บาท)

หนี้สิน

หนี้สินหมุนเวียน

เจ้าหนี้ระยะสั้น 34,274,180.27

ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย 3,810,073.63

รายได้แผ่นดินรอนำส่งคลัง 0.00

รายได้รอการรับรู้ระยะสั้น 0.00

เงินรับฝากระยะสั้น 512,765,613.81

หนี้สินหมุนเวียนอื่น 2,680,284.25

รวมหนี้สินหมุนเวียน 553,530,151.96

หนี้สินไม่หมุนเวียน

รายได้รอการรับรู้ระยะยาว 27,896,224.09

เงินอุดหนุนจากรัฐบาล 1,060,000.00

รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน 28,956,224.09

รวมหนี้สิน 582,486,376.05

สินทรัพย์สุทธิ

(73,756,054.62)

สินทรัพย์สุทธิ

ทุน 182,089,820.25

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสะสม (255,845,874.87)

รวมสินทรัพย์สุทธิ (73,756,054.62)

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2552

หมายเหตุ

(หน่วย : บาท)

รายได้จากการดำเนินงาน

รายได้จากรัฐบาล

รายได้จากงบประมาณ	6	371,720,997.56
-------------------	---	----------------

รวมรายได้จากรัฐบาล		371,720,997.56
--------------------	--	----------------

รายได้จากแหล่งอื่น

รายได้จากการขายสินค้าและบริการ		10,082,088.05
--------------------------------	--	---------------

รายได้จากเงินช่วยเหลือและเงินบริจาค		5,300,251.76
-------------------------------------	--	--------------

รายได้อื่น		0.00
------------	--	------

รวมรายได้จากแหล่งอื่น		15,382,339.81
-----------------------	--	---------------

รวมรายได้จากการดำเนินงาน

387,103,337.37

ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน

ค่าใช้จ่ายบุคลากร	7	219,674,401.60
-------------------	---	----------------

ค่าใช้จ่ายบำเหน็จบำนาญ		41,225,240.03
------------------------	--	---------------

ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม		6,690,579.74
------------------------	--	--------------

ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง		18,159,585.64
------------------------	--	---------------

ค่าวัสดุและค่าใช้จ่ายอื่น	8	61,094,237.38
---------------------------	---	---------------

ค่าสาธารณูปโภค	9	6,975,712.47
----------------	---	--------------

ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	10	19,117,559.48
-------------------------------	----	---------------

ค่าใช้จ่ายอื่น		(31,205.53)
----------------	--	-------------

ค่าใช้จ่ายเงินอุดหนุน		800,826.00
-----------------------	--	------------

รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน

373,706,936.81

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		13,396,400.56
---	--	---------------

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2552

(หน่วย : บาท)

รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน

กำไร/ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์	176,741.65
รายการอื่นๆ ที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	0.00
รวมรายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	176,741.65

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ	13,219,658.91
---	---------------

รายการพิเศษ	0.00
-------------	------

รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายก่อนรายการรายได้แผ่นดิน	13,219,658.91
---	---------------

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

คณะผู้จัดทำหนังสือผลการดำเนินงาน ประจำปี 2552 ของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

นางรัชฎพร	ลาภานันต	ประธานคณะกรรมการ
นางสัณห์สุดา	ไชยสิงห์	คณะกรรมการ
นายเกียรติชัย	ตุลาธรรมกุล	คณะกรรมการ
นายวี	จารุรักษา	คณะกรรมการ
นายนคร	ศรีมงคล	คณะกรรมการ
นายคันธศักดิ์	แข็งแรง	คณะกรรมการ
นายพงศ์บุญย์	บุญประดิษฐ์	คณะกรรมการ
นายสุรพล	สุขช่วยชู	คณะกรรมการ
นางสาวมยุรี	ปาลวงศ์	คณะกรรมการ
นายสรศักดิ์	สมเจษ	คณะกรรมการ
นางสาววันดี	เย็นเป็นสุข	คณะกรรมการ
นางนันทิกร	จงวานิช	คณะกรรมการ
นางสาวกฤตยา	ศักดิ์อมรสงวน	คณะกรรมการ
นางอุทัยวรรณ	อิจริย์	คณะกรรมการ
นายพิพัฒน์	แต่ถาวร	คณะกรรมการ
นางเนตรวรรตม์	สอนสวัสดิ์	คณะกรรมการ
นางสาวนิตดา	กระจ่างฉาย	คณะกรรมการ
นายชนะนุ	อมรโชติ	คณะกรรมการและเลขานุการ
นายเดชา	คำแก้ว	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวกนิษฐา	สุคนธ์สิงห์	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นายรัตนพงษ์	ดอนพลอยเพชร	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้ประสานงาน

นางศุภลักษณ์ ใจละม่อม

สถานที่ติดต่อ

75/10 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม
ถ.พระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
Department of Primary Industries and Mines

75/10 ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2202-3567, 0-2202-3588

โทรสาร 0-2354-3518